

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

ADAM TRÁVNÍK

ŽIVOT MEZI INVESTICEMI

ZÁKOUTÍ

KDE PŮVODNĚ SÍDLILA
VIKTORIA ŽIŽKOV?

CIZINEC

RUMUN ZAVOIANU VE
SPARTĚ KOŠÍŘE

KLUB

NENÁPADNÉ ZNOVUZROZENÍ
V TOČNĚ

ŘÍJEN 2017 | ZDARMA

172208

Dovolená v pohodě

Bližší informace v pobočkách a na www.alexandria.cz

- | až dvě děti zcela zdarma
- | superslevy a slevy za včasný nákup
- | klubové hotely
- | české animační programy
- | zimní lyžařské zájezdy
- | exotika – za sluncem k moři

Kde nás najdete: Vodičkova 25, Praha 1, tel.: 221 592 592, mobil: 777 797 424, vodickova@alexandria.cz |

Španělská 2, Praha 2, tel.: 221 466 466, info@alexandria.cz |

Revoluční 10/1083, Praha 1, tel.: 270 005 560, mobil: 739 580 002, revolucni@alexandria.cz |

OC NOVÝ SMÍCHOV, Plzeňská 8/233, Praha 5, tel.: 270 007 350, mobil: 731 132 918, smichov@alexandria.cz

+420 270 007 007
www.alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

str. 2–6

ROZHOVOR

PROČ ADAM TRÁVNÍK
NECHCE BÝT POKLADNÍKEM...

str. 15

ZÁKOUTÍ

KDE VŠUDE SÍDLILA SLAVNÁ
VIKTORIA ŽIŽKOV?

str. 20–21

MLÁDEŽ

UŽITEČNÉ FOTBALOVÉ
BESEDY Z DÍLNY SVAZU

MOMENT

NOVÁ ROLE LEGENDY JANA ŠIMRA

str. 7

TÉMA

TEMPO 2017

str. 8–10

HISTORIE

POZOR NA POSLEDNÍ SCHOD!

str. 12–14

CIZINEC

RUMUN LUCIAN ZAVOIANU

str. 16–18

MLÁDEŽ

TALENT ADAM BYDŽOVSKÝ ZE ZBRASLAVI

str. 19

TRÉNINK

TECHNIKA A TAKTIKA V ŽÁČÍCH

str. 22–23

KLUB

TJ TOČNÁ

str. 24–25

CIVIL

JAN MUSIL Z TJ SPOJE C

str. 26–27

FOTO MĚSÍCE

+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Vážení fotbalisté,

každý z vás měl jistě v klukovských letech svůj vzor. U starších generací to byl Antonín Panenka, Ladislav Vízek či Jan Berger, u mladších pak Pavel Nedvěd, Karel Poborský, Tomáš Rosický a u těch nejmladších už jsou to spíše borci typu Lionel Messi nebo Cristiano Ronaldo, které vídají v televizi.

Pro každého začínajícího fotbalistu je setkání se slavným, ale nakonec třeba i méně známým hráčem speciální událostí, kterou má v hlavě nadlouho dopředu. I proto se zástupci PFS snaží takové akce zprostředkovat a přitáhnout tak ze základních škol další potenciální zájemce.

Ti mají díky přítomnosti bývalých a současných fotbalistů na moderovaných besedách o zábavu postaráno. Příběhy jsou zajímavé a mají tradičně velký ohlas. Doplnění o ukázkový trénink pak projektu dodává další body v žebříčku zajímavosti. Členové jiných sportů by mohli závidět...

Úspěšný podzim!

Lukáš Vrkoč
vedoucí redaktor

PARTNER MLÁDEŽE:

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VIII. – ŘÍJEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSspecial@seznam.cz | VEDOUcí REDAKTOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Pavel Jiřík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titiěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805–2541

| FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: Pavel Jiřík st.

A man with short brown hair, a beard, and glasses is smiling and holding a young child. He is wearing a white t-shirt with a black graphic and blue jeans. The child is wearing a light blue long-sleeved shirt and grey pants. They are standing in front of a wall of vibrant autumn leaves in shades of red, purple, and green. The man has a watch on his left wrist and a tattoo on his right forearm.

JÁ A POKLADNÍK? DÍKY, NECHCI!

ADAM TRÁVNÍK Z BRANÍKU ZALOŽIL A VEDE ÚSPĚŠNOU FIRMU, KTERÁ SE ZABÝVÁ (NEJEN) FINANČNÍM PORADENSTVÍM, A SNÍ O TRIUMFU V PŘEBORU

Takto Adam pravidelně uniká soupeřům.

Na hřišti je nepřehlédnutelný: ADAM TRÁVNÍK patří k nejvýraznějším osobám v sestavě Braníku, který je v Pražská teplárenská přeboru dlouhodobě chválený za líbivý fotbal. A tahounem je Trávník i mimo hřiště, kde vede ještě větší tým: ač je mu teprve 27 let, už tři roky šéfuje úspěšné firmě Friends Forever, která se zabývá hypotečními úvěry, investicemi všeho druhu, realitami, pojištěním i sportovním managementem. „Při tom všem si ale neumím představit život bez fotbalu. Potřebuju ho,“ říká Trávník ve své kanceláři v centru Prahy.

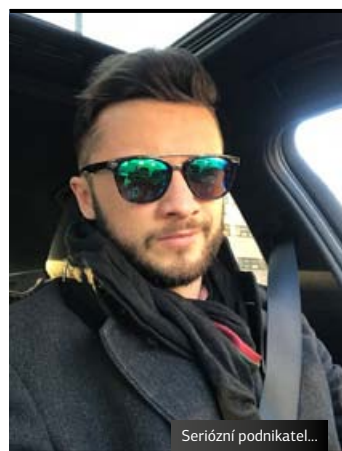
■ **Na vašem webu přivítá návštěvníky úvodní otázka: Jste připraveni? Na co má být člověk připravený?**

Je to heslo, takový claim, který jsme společně jako firma vymysleli. Zahrnuje to v sobě spoustu jiných podkapitol a my to doplňujeme komentářem. V tomto případě je to bráno na trochu jiný přístup, co se týče financí a realit, než byli klienti doposud zvyklí. Snažíme se s nimi jednat upřímněji, ukazovat jim pluses a mínusy od prapočátku našich schůzek, vysvětlovat různé principy, jak co funguje. Za ničím se neschováváme, vykládáme karty na stůl tak, jak jsou. Náš přístup je o dost osobnější. Dlouhodobě tvořený vztah s klientem je hlavní hodnota, kterou chceme vytvářet.

■ **Neberte to špatně, ale tohle o sobě přece ve vašem oboru říká každý, že pracuje jinak, lépe...**

Ano, každý to chce dělat „jinak“, což je už vlastně klišé a nevidím prostor pro to, aby si na tom někdo postavil firmu. Jde o to, že použít se to tvrzení určitě dá, ale důležitý je pak ten samotný proces. Kdo nedělá tuhle práci kvalitně, dlouhodobě tady nebude. Klíčové je se o klienta starat, tvořit si s ním vztah. Ne pořád jen hledat nové

klienty, ale dávat maximální péči těm současným. Nefungujeme na multi-levelovém principu, kde je běžné neustále vodit nové spolupracovníky

Seriózní podnikatel...

... který „je pro každou srandu“.

a také získávat stále nové klienty. Objevem klientů je na poradce limitovaný, tak aby mu mohl dát potřebný servis. Tohle podporujeme různými nástroji, ale také třeba asistentkou. A pak je tu další věc – stále se vzdělávat. To se v naší branži dost často podceňuje a někdy lidé dojdou do fáze, že jsou „nejlepší“ a všemu rozumějí. Pak za-

čínají vzdělávání podceňovat. Může jim ujet vlak.

■ **Kolika lidem dáváte práci?**

Celkem je to kolem čtyřiceti lidí.

■ **Je vám teprve 27 let, není zase tak obvyklé, že by člověk ve vašem věku byl na takové pozici. Jak složité bylo, abyste se takhle vypracoval?**

Začal jsem hned po střední škole, do tohoto oboru mě přivedl kamarád, který u nás ve firmě dnes dělá taky. První rok pro mě práce nebyla vůbec

nanční poradenství vůbec fungovat, asi mluvit nemusím. (hořce se poušměje) Od šesti let jsem žil po rozvodu rodičů jen s mámou, odmalička jsem tak měl docela velkou zodpovědnost, vůči sobě i mámě. Nechtěl jsem jí tahat peníze z kapsy, měl jsem v sobě zahryzanou cílevědomost. Pak přišel zlom.

■ **Jaký?**

Umřel děda a babička zůstala v bytě sama a nemohla to dlouhodobě finančně zvládat. Máma se musela odstěhovat k babičce a já se musel začít nějak žít, abych mohl zůstat v našem bytě a nemusel v osmnácti letech žít s mámou a babičkou. V tu chvíli jsem si řekl, že do toho zkusím šlápnout, a postupně to začalo fungovat.

■ **Ale firmu máte až v posledních třech letech, že?**

Ano, ale v branži jsem již přes deset let. Před třemi lety přišla situace, vlastně více situací, kdy jsme si řekli, že si uděláme svou firmu. Zkušenosti jsme na to s dalšími lidmi, kteří zůstali se mnou, měli, mysleli jsme si, že i znalosti. Za ty tři roky jsme ale udělali takový pokrok, že zpětně musím přiznat, že jsme ty znalosti až takové neměli. Dnes nám firma i díky nejryzejším analytickým a metodickým nástrojům funguje, jsme stabilní. S čistým svědomím můžu říct, že klientům nabízíme opravdu kvalitu.

■ **A taky máte velmi netradiční název: Friends Forever. Proč právě tohle, tedy v překladu navždy kamarádi?**

Pro nás to není jen název. Je to závezek. Svou práci děláme vždy tak, jako

Opora TJ ABC
Braník v akci.

bychom ji dělali pro nejlepšího přítele. Další význam je pro nás jako firmu ještě více osobnější. S jejím vznikem se nesl takový příběh, kde jsme si uvědomili, že pro nás všechny je nejsilnější hodnota přátelství. Někdo ten název nadhodil, možná i trochu ironicky, protože to zní jak od blogerky. Ale shodli jsme se na tom a vytvořili k tomu hodnoty. Klienti nám říkají, že se jim to líbí. Lidi si ten název pamatují. Často přijde i reakce na různé fotky ze sociálních sítí, že s kolegy pořád někde jsme. A to je pravda. Stále jsme na nějakých večerech. Poslední dobou nás hrozně baví chodit společně na různé únikové hry, lost roomy či na různé sportovní turnaje. Třeba letos jsme spolu byli i dvakrát na dovolené. V zimě v Tatrách, v létě jsme sjeli Vltavu.

■ Pomohly vám v tomhle zkušenosti z fotbalové kabiny?

Ano, tohle přebírám z fotbalu. Víím, že když kabina funguje nejen na hřišti, tak se daří. Pokud jsou výsledky, baví vás chodit na tréninky, zápasy, stejné je to i v práci. Podobnost ve sportu a byznysu je docela velká. Kdo umí těžit ze zkušeností ve sportu a přenést je do obchodu, může mít výsledky.

■ To vám očividně jde. Jaké to je být ve vašem věku šéf?

Šéf je silné slovo. Já tomu spíš říkám, že jsem na pozici inspirativního lídra. Firma je postavená na tom, že si všichni musejí odsouhlasit náš postoj, plány. Chci to tak. Nechci vést firmu direktivně. Jsem iniciátor nápadů, které konzultuji s nejbližšími spolupracovníky, rozhodnutí pak děláme skupinově.

■ A lidé? Jdou za vámi?

Asi narážíte na můj věk, což byl dřív můj blok. Byl jsem hodně mladý, k tomu „baby face“, navíc fotbalista. Ale dnes nemám pocit, že by

byl můj věk problém. Snažím se ho dohánět vzděláním a zkušenostmi. Se vši pokorou říkám, že nemám neúspěch u klientů. Nestalo se mi, že by mi někdo řekl, že jsem mladý, že mi nevěří. Řekl bych, že je to v určitém směru i výhodou. Někteří lidé z branže se potkávají se syndromem: všemu rozumím, všechno znám, ale finanční trh je tak živý, také se dost přesouvá na internet a zatvrdělí lidé, kteří se nechtějí přizpůsobit, nejsou ochotní dělat změny, můžou mít problém. V podnikání platí, že kdo nedělá změny, tak může dřív nebo

své finance opatrnější, což je dobře. Snažím se jim dávat znalost, vědomost i bez vidiny toho, že se bude něco realizovat skrze mě.

■ A co klienti z Braníku? Máte jich hodně?

V A-týmu jich mám dost, ale že bych kluky aktivně oslovoval na tréninku, že bych před nimi pořádal přednášky v kabině, to ne. Nějaké povědomí o mně existuje, kdo chce, tak se na mě obrátí. Zrovna teď tam řeším dvě hypotéky, ale nikdy ne veřejně. Vždycky si ty kluky vezmu bokem, protože informace, s nimiž pracuju, jsou citlivé. Znáám detailně

■ Co je vlastně v dnešní době nejlepší investice?

To nejde takhle jednoduše říct. Každá investice je individuální, musíme znát její časový horizont i rizika, která chce investor akceptovat. Neřeknu vám, jestli je teď dobré kupovat bitcoiny nebo tuny zlata. Na kapitálových trzích už skoro devět let rostou akcie, ale nikdo neví, kdy přijde zvrát. Stejně tak rostou ceny nemovitostí a já v Praze ještě vidím další potenciál růstu.

■ Opravdu?

U konkrétních typů nemovitostí ano. Panelákové byty jsou nesmyslně přepálené, ale byty v centru města ještě půjdou nahoru. Podle mě i kvůli brexitu. Jestli budou lidé mizet z Velké Británie, budou hledat novou destinaci a Praha je hezká, cenově přijatelná. Díky tomu bude její centrum stále vyhledávané. Já osobně investuji i do orné půdy nebo lesů, když je hezká nabídka. Základní pravidlo zní: investovat pravidelně, což je podstatně lepší než mít veškeré peníze na běžném účtu či si myslet, že nejlepší ke „spoření“ je stavební spoření.

■ Jaká je podle vás finanční gramotnost Čechů?

Lepší se, to bezesporu, ale tady musím říct, že mám 95 procent klientů z Prahy, takže nemám takový přehled o dalších regionech republiky. Pořád ale mají lidé velké sumy peněz na běžných účtech, ale také už jich dost vnímá, co jsou to podílové fondy, akcie, dluhopisy. To bylo dřív skoro až tabu a investice bylo sprosté slovo. Lidé často spořili přes životní pojištění, což je nesmysl a drahá věc. Snažím se klientům ukazovat čísla, statistiky, posíláme friendslettery, aby měli pořádkové povědomí, co se na finančních trzích děje.

„Vím, že když kabina funguje nejen na hřišti, tak se daří. Pokud jsou výsledky, baví vás chodit na tréninky, zápasy, stejné je to i v práci.“

později narazit. A já jsem změnám otevřený.

■ Jsou vašimi klienty i fotbalisté?

Ano. A při komunikaci s profesionálními fotbalisty kladu ještě větší důraz na vysvětlování. Dřív se je snažil někdo na naivitu v kombinaci s tím, že mají peníze, uvařit, teď už jsou na

jejich finanční poměry, ale jsem profesionál a rozhodně nechodím za roh a nikomu o tom nevyprávím. To se nedělá. Stejně jako doktor nemluví o nemocech svých pacientů. Občas se na mě obrací i rodiče mládežníků, historicky jsme podpořili nějaké brnické kempy, takže se o nás ví.

Že by Trávník takhle slavil góly?

Adam Trávník

■ Máte přehled o financích vašeho klubu? Jste v tomto směru nějak aktivní?

Snažím se nebýt. Spoluhráč Matěj Mráz se stará o klubové finance a dělá to dobře. Je expertem na různé granty, Braník se začal angažovat v dost projektech. Já bych chtěl do klubu přivést nějakého sponzora, k čemuž jsem od vedení nedávno dostal i potřebné materiály. Tím to pro mě ale končí. Jinak se na mě v Braníku obracejí, když chtějí pojistit nemovitost a podobné záležitosti. Zrovna nedávno vyhořela místní hospoda. Tak nás čeká nová práce.

■ Jste aspoň pokladníkem?

(směje se) Nejsem a nechci být. Ani v kabině, ani v práci. Nebaví mě z lidí dostávat peníze a dohadovat se. Je to paradox, co? Pokuty za pozdní příchody a tyhle věci se strašně složité vybírají a já z toho mám vždy nervy i za toho pokladníka. Díky, nechci!

■ Jak je důležité ve vaší profesi dobře vypadat?

Je to důležité, nebudu lhát. Šaty dělají člověka a první dojem se už nedá smazat. Kdybych přišel v tepláčkách a řešil s klientem, kam vloží svých 50 milionů, tak by to asi nemělo moc velkou šanci na úspěch.

■ Posloucháte narážky na vaši profesi? Finanční poradci nemají obecně nijak dobrou pověst.

Narážky jsou, ale nic extra. Třeba na fotbale ani ne, kluci mě znají a vědí, že to nedělám jako nýmand, ale mám slušnou klientelu. Občas příletně popíchnutí, že jsem pojišťovák, ale s tím umím žít.

■ Pojďme k fotbalu: váš otec je poměrně známý trenér Pavel Trávník. Byla to pro vás výhoda?

K fotbalu mě nepřivedl on, že by mě fyzicky dotáhl na trénink, ale je jasné, že když hrál a trénoval na Vyšehradě,

tak jsem tam jako malý chodil. Po rozvodu rodičů už jsme nebyli v denním kontaktu, ale cestu jsme si k sobě našli a máme vynikající vztah. Co se fotbalu týče, tak mi táta nikdy nepomáhal, nikam mě netlačil a jsem za to rád. Dostal jsem se do Slavie a on o tom ani nevěděl, z čehož jsem měl hroznu radost, protože jsem dosáhl nějakého cíle. Obecně se dá říct, že tátova profese mi vytvořila vazbu k fotbalu. Jako malý kluk jsem mohl nakouknout do kabiny Slavie, kde působil. Viděl jsem tam po zápasech Skácela, Došky, Gedeona a další, cí-

„Táta je trenér, ale paradoxně jsem od něj žádné rady nedostával, asi nechtěl být ten ambiciózní tatínek, co by mě po každém zápase pucoval.“

til jsem vůni emulzí, to bylo parádní. Když mě vzal s sebou na fotbal, hodil mi někde do rohu balon, hráči si se mnou chodili plácnout, povídali si se mnou, což mě povzbudilo do dalšího fotbalového života.

■ Dával vám otec nějaké fotbalové rady?

Paradoxně jsem od něj žádné rady nedostával, asi nechtěl být ten ambiciózní tatínek, co by mě po každém zápase pucoval. Když jsem měl pocit, že jsem hrál dobře, tak mě dokázal umravnit, ale taky pochválit, i když to nebylo úplně všední. Spiš mě ale nechával žít vlastním životem. Ani se na mě moc nechodil dívat, což trvá dodnes. Myslím, že vidí tak tři moje zápasy za sezonu.

■ Spojují si vás lidé?

Třeba na Slavia ano, protože část našeho byznysu je i sportovní management a ve Slavii máme pár kluků,

nadržoval. Naopak, od chvíle, co přišel, je to pro ně těžší. Tlačénka nebyla a ani nebude. To máme vyjasněné a ani jsme se o tom nemuseli bavit.

■ Váš otec trénoval i v Japonsku. Byl jste tam za ním?

Tři týdny a bylo to úžasné. Mrzí mě, že jsem za ním nevyrazil do Kazachstánu, kde působil u reprezentace. To už jsem měl rozjetou svou pracovní kariéru a nešlo to. V Japonsku to bylo krásné. Myslím, že to tam tátovi dalo úplně jiný pohled na život, mě nadchlo taky. Tak čistá, organizovaná země plná slušných a pozitivních lidí, to bylo neuvěřitelné. Na fotbal chodili rodiče s dětmi a fandili, i když se prohrávalo.

■ Vy jste se nikdy ani nedotkl velkého fotbalu?

Ve Slavii jsem došel do A-dorostu, pak jsem hrával divizi, teď jsem v Braníku. Neměl jsem moc prostor spekulovat, jestli se někde vykopu nebo ne. Možná v tom hrála roli i moje přehnaná zodpovědnost postarat se o sebe aktuálně a teď – ta mi ve fotbale nedala moc prostor. Nejsem houčkový z toho, že jsem nehrál ligu, to vůbec. Fotbal mi přinesl spoustu životních přátel i zkušeností. Hrál jsem extraligu dorostu, několik mých spoluhráčů se dostalo do ligy, třeba Vaněk, Čmouř, Valeš, Hyčka, Mareš, Hanousek. Nelituju ničeho. Fotbalisté mají hezký život, když s nimi mluvím, tak se pro to nadchnu s nimi, ale nezávidím jim.

■ Vy jste se ve fotbale nejvíc „proslavil“, když o vás před šesti lety několik dní psala celostátní média po incidentu v Novém Strašecí, kde vás jako hráče Louňovic po zápase fyzicky dost brutálně napadl domácí Ducár. Vzpomenete si na to někdy?

Jen teď, když se na to ptáte, jinak ne. Bylo toho v médiích opravdu hodně, ale já to neprožíval.

„Myslím, že Braník patří mezi top pět týmů přeboru, ale musíme být pokorní.“

■ **Nezasáhlo vás, že se o vás všude mluvilo?**

Jediné, co mě naštválo, byl jeho výrok v jednom rozhovoru, že jsem ho kontaktoval kvůli mimosoudnímu vyrovnání, což je lež. Ani jsem to neřešil s advokátem. On dostal na tři roky zákaz hrát, že je magor, tak je magor, ale žádný trvalý následek mi nevznikl, nejsem povaha na to, abych se na něm hojil. Vadilo mi, že lhal. Já ho vůbec nekontaktoval. A taky prohlásil, že jako voják dostal od svého velitele pokutu, kterou pocítil. Tomu jsem se zasmál. O té pokutě mi jako poškozenému přišlo vyjádření – dostal pět set korun. Směšné.

■ **Působíte velmi rozvážně a klidně. Ducár tvrdil, že vás dvakrát udeřil kolenem do hlavy proto, že jste hrubě urážel jeho otce. Chcete se k tomu i po letech vyjádřit?**

V emocích každému někdy něco ulétne a já bych neměl problém přiznat, kdy-

bych někoho provokoval, kdybych někomu nadával. Ten zápas byl tenkrát celý vyhrocený a můj spoluhráč, hodně mladý kluk, se po konci začal dohadovat s nějakým místním fanouškem. Na klandru tam byla napáskovaná spousta lidí, nadávali, plivali, začalo se to tam hádat. Já jako kapitán přišel a toho kluka jsem odstrčil, ať jde pryč. On mezitím musel něco říct, což Ducár zaznamenal, a podle všeho to mířilo na jeho tátu. V tu chvíli si mě s tím mohl spojit. Já s ním během zápasu vůbec nepřišel do kontaktu, měli jsme tam jeden čistý souboj, takže na mě ani nemohl mít pífkou z toho utkání. Byl jsem ve špatný čas na špatném místě.

■ **Což neplatí o vašem angažmá v Braníku. Ten je v Pražská teplárenská přeboru už třetí sezonu. Jako nováček jste skončili osmi, pak šestí, teď hrajete v absolutní špičce. Přichází vaše doba?**

Myslím, že patříme mezi top pět týmů, ale musíme být pokorní. Všechno může

být rychle jinak, protože přebor je teď extrémně vyrovnaný. Na tuhle soutěž máme nadstandardní hráče, třeba Milana Cvrčka, Tomáše Pechara, máme výborného brankáře, kádr je velmi kvalitní a všichni kluci makají. Nehrajeme na dvě tři individuality, ale funguje nám to jako celek. Patříme k nejlepšímu, otázka je, jestli jsme schopní vyhrát přebor. Já bych si to hrozně přál, abychom udělali double, jako v sezoně, kdy jsme vyhráli I. A třídu a k tomu Teskahor pohár. Zůstáváme ale na zemi, rozhodně v kabině neřešíme, že bychom chtěli postoupit do divize. Kdyby to jednou mělo nastat, tak by se tomu asi vedení nebránilo, ale já to cítím tak, že nás žene chuť vítězství, hrozně nás motivuje. Doufám, že jednou přebor vyhrájeme.

■ **K tomu byste měl pomoci vašími góly. Za předchozí dvě sezony a čtvrtinu té současné jste dal v přeboru 25 branek. Jste s touto bilancí spokojený?**

Moc ne, jsem na sebe tvrdý, právě díky hráčům, s nimiž nastupuju, bych měl mít gólů víc. Šance jsou. Představoval bych si, že budu mít 25 gólů za sezonu. Na druhou stranu musím říct, že tam byla i zranění. Letos jsem naskočil v prvním kole, sice jsem dal hatrick, ale zranil jsem se. Ty tři góly bych vyměnil za to, že bych v dalších zápasech mohl hrát.

■ **Zvládnete ještě letos vysněných 25 gólů?**

To bych chtěl. Pořád to je reálné, ale muselo by mi extrémně vyjít jaro. Já ale nikdy nebyl útočník, celý život jsem hrál v záloze. Až v Braníku jsem začal hrát vepředu. Na to, že nejsem moc vysoký, vyhrávám dost hlavičkových soubojů, umím pracovat s tělem, jsem důrazný. Když byl v Braníku trenér Truneček, dal mě při nedostatku útočníků dopředu a já dal hned čtyři góly. Od té doby jsem zůstal na hrotu a stal se útočníkem. ■

KDO JE ADAM TRÁVNÍK

Narodil se 26. června 1990, jeho otcem je Pavel Trávník, fotbalový trenér, který působil u A-týmu Slavie, v japonském Kóbe či u reprezentace Kazachstánu. Jeho syn začínal v Braníku, následně přešel do Motorletu, mládežnické roky dokončil ve Slavii. Z ní se přes Motorlet, Dobrovici a Louňovice vrátil do Braníku, s nímž se teď drží ve špičce Pražská teplárenská přeboru. V civilu založil a vybudoval firmu Friends Forever, která se zabývá finančním poradenstvím, realitami i sportovním managementem, celkově dává práci zhruba čtyřem desítkám lidí. „Vždy jdeme do detailů. Klienti od nás dostávají maximální péči, chceme si s nimi vybudovat dlouhodobé vztahy. Proto Friends Forever,“ popisuje Trávník, jehož jméno mohli v médiích zaznamenat před šesti lety, kdy byl po zápase surově napaden protihráčem, který za svůj útok dostal ve fotbale tříletý distanc.

NOVÁ ROLE LEGENDY

Po minulé sezoně ukončil JAN ŠIMR z Unionu Vršovice kariéru. V té nové ho můžete v přeboru vidat jedině ve vestě hlavního pořadatele, typický modrobílý dres už na sebe neoblékne. I když...

„Abych řekl pravdu, užívám si teď toho, že fotbal vidím úplně z jiné strany. Chodím se koukat na kluky, se kterými jsem ještě nedávno hrál, a také na ty svoje v mládežnických týmech. Že by mě srběly nohy a táhlo mě to zpátky na hřiště? To ne. Je mi 42 let a přebor hraji mnohem mladší fotbalisti. I když včera (15. října – pozn. red.) jsem zrovna mluvil s trenérem Vršovic a vypadalo to, že

půjdu pomoci, protože jich je málo. Ale jen na lavičku, kdyby něco, 90 minut už bych nezvládl.

Šlo by to, protože nehrají žádnou nižší soutěž, vážně si užívám fotbal z pozice diváka. Klidně s vestou pořadatele, nevadí mi si ji na sebe vzít, dobře vím, že na zápasy musí být přítomen. A hlavně na přeborových zápasech se mimo hřiště nic ani neděje...“

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

REKLAMACE
DO **30** DNÍ
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

TEMPO V TEMPU

KLUB ZE LHOTKY VYBUDOVAL PERFEKTNÍ AREÁL, DAŘÍ SE MU SPORTOVNĚ A BRZY MŮŽE ATAKOVAT MAGICKOU HRANICI TISÍCE ČLENŮ

Nastává doba „tempácká“? Může to tak být. Před lety poměrně nenápadný klub ze Lhotky, kde chodili hráči po zápasech umazaní od škváry, kterou TEMPO jako jeden z posledních klubů v Praze mělo, si užívá velký rozmach. Oddíl má nejširší členskou základnu v celé České republice! Podle informačního systému FAČR to na začátku října bylo 837 lidí. K tomu ho těší sportovní úspěchy a dvě nová hřiště v krásném areálu. Kam až míří?

Tempo drží vysoké tempo. Jeho celkový vzestup je pozorovatelný už delší dobu a nekončí. Nejviditelnější jsou však vždycky výsledky. A ty teď nechybíjí ve všech kategoriích. Přípravky hrají nejvyšší soutěž v Praze, top skupinu se Spartou, Slavií, Bohemians, Duklou a Žižkovem. Žákovské týmy mají své C a D mužstva, aby se dostalo na všechny děti. Šest mlá-

dežnických celků Tempa hraje republikové soutěže, v české divizi žáků bývá Tempo pravidelně na špičce, tým U17 momentálně vede českou divizi dorostu.

Nejsledovanější je však vždy A-mužstvo, které se po přesvědčivém postupu z I. A třídy drží mezi elitou Pražská teplárenská přeboru a chce ukončit dobu, kdy tyhle dvě soutěže

střídalo. „Výsledky áčka jsou pro nás důležitější než před lety, kdy jsme se museli soustředit jen na děti a mládež. Ale je to vlastně také skrze ně. Když kluci úspěšně bojují v republikových soutěžích, měli by mít kvalitní soutěž, i pokud budou chtít pokračovat mezi muži,“ říká Jiří Trunečka, předseda Tempa. „A také by to nevypadalo úplně dobře, když se ucházíme o kvalitní soutěže pro žáky a áčko by nebylo vidět.“

DIVIZE BY SE HODILA

Historickým maximem Tempa je čtvrté místo v přeboru ze sezony 2005–2006. Do divize se klub, který v příštím roce oslaví 90 let od založení, nikdy nepodíval. „Divize by se

z výše popsaných důvodů hodila, ale musíme cítit, že bychom v ní byli konkurenceschopní, což by například při postupu ze čtvrtého místa nemuselo platit,“ tuší Trunečka. „Nyní jsme nováček v přeboru. Cílem je hrát v něm důstojnou roli, nebát se o záchranu do posledního kola. Divize jednou třeba, možná, snad... Už před pár lety, kdy jsme vyhráli přebory mladšího i staršího dorostu, jsme si mysleli, že úspěchy áčka musejí přijít, ale přínos těchto ročníků pro áčko takový nebyl. Takže podobné prognózy by asi byly dost odvážné i nyní. Všechno asi ještě nastaveno úplně ideálně nebude, to mají málokde, ale mnoho věcí funguje dobře. Áčko je perspektivní a podpora z dalších ročníků se díky fungování dorostu i béčka jeví nadějná,“ hodnotí Trunečka.

Tempo do přeboru vskočilo sympaticky. Po třetině soutěže bylo v top pět, což je pro nováčka v sezoně, kdy z nejvyšší pražské soutěže budou sestupovat minimálně čtyři týmy, velmi nadějný start. „Těší nás výsledky i hra, kterou se tým prezentuje, stejně jako atmosféra, která v něm panuje. Na druhou stranu máme respekt k soutěži i soupeřům. Přejeme si, aby nám to vydrželo co možná nejdéle,“ povídá s opatrností v hlase Trunečka.

ŠKVÁRA PAMĚTNÍKOU VZPOMÍNKOU

Na jeho klubu je i tak zřetelné zdravé sebevědomí, které je podpořeno i ra-

Áčko Tempa v nové sezoně ozdobilo přebor.

Není pochyb, kde se nacházíte.

ZÁKLADNÍ FILOZOFIE TEMPA

„Cíl máme asi pořád stejný: dát dohromady odborně i lidsky dobré trenéry, kteří budou připravovat šikovné fotbalisty pro zápasy i pro život. Filozofií našich trenérů je vychovávat hráče, nikoliv týmy, takže důraz je na rozvoj dovedností, nikoliv na okamžité výsledky.“

Jiří Trunečka,
předseda Tempa

zantní proměnou areálu. Ještě na začátku tohoto tisíciletí byla na Tempu hlavní hrací plochou škvára, nad níž bylo malé travnaté hřiště, které si členové klubu vybudovali svépomocí, ale k chlubení rozhodně nebylo. „Škvára je už jen pamětnická vzpomínka. Většina Tempáků si spíše bude pamatovat, jak rozbité a malé bylo horní hřiště nebo jak museli v zimě za umělou travou cestovat na pronajatá hřiště – třeba na Braník, na Podolí nebo na Újezd,“ vzpomíná Trunečka.

Mezitím škváru nahradila nová travnatá plocha, která však trpěla pod náporom stovek fotbalistů, kteří se přes zimu „mačkali“ na malé umělé trávě za jednou z branek, na níž se běžně hraje Hanspaulka. „Před patnácti lety jsme viděli jako jasný cíl nahradit škváru travou a malou umělku s osvětlením jsme považovali za luxus. Teprve po několika dalších letech, jak rostl počet našich dětí a s ním zatížení hřišť i problémy sehnat plochy na zimu, se stala prioritou až existenční nutností velká umělá tráva,“ popisuje Trunečka.

V minulém roce spodní travnatou plochu nahradila nová umělka, letos na podzim už Tempo navíc hraje zápasy na nové „horní“ trávě, která je nádherná. K tomu se i díky pomoci Nadace ČEZ podařilo vyměnit povrch malé umělky a na kraji přílehlého lesa se otevřelo nové dětské hřiště. Pár let už se na Lhotce těší také z nových kabin. „Pokud dotáh-

Na Lhotce vyrostl vskutku pěkný fotbalový areál.

neme ještě některé dílčí úkoly, bude se asi stav areálu blížit tomu, co si v reálných podmínkách Tempa můžeme přát a jaké máme ambice: Mít pro naše fotbalisty a trenéry, ale také pro soupeře kvalitní a důstojné sportovní prostředí. Věříme, že jsme kromě vlastních zápasů dobrými hostiteli,“ usmívá se Trunečka.

On a jeho dva místopředsedové Petr Dedek a Libor Koubek jsou hlavními tahouny změn na Tempu ve spolupráci s Václavem Nechvílou, který se o areál už léta stará jako správce. Za téměř 15 let ve vedení toho stihli opravdu hodně. „Rozsah úprav a jejich provedení v relativně rychlém čase trochu předběhlo naše plány,“ přiznává

Trunečka. „Vážíme si toho, stejně jako podpory, kterou jsme dostali, ať už z ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, pražského magistrátu nebo městských částí Prahy 4 a 12. Na druhou stranu areál sám o sobě je pořád jen areál, klub tvoří lidé, především trenéři, hráči, jejich rodiče. A jejich vzájemné vztahy, chování, práce – to jsou věci, na které jsme a chtěli bychom být i nadále hrdí.“

Celkové náklady na dvě nová hřiště se blížily třiceti milionům korun. Většina z této částky padla na umělou travu s osvětlením, protože kromě samotné pokládky plochy bylo nejdřív nutné odstranit konstrukční vrstvy původního hřiště a upravit podloží.

PLOCHA NA PRODEJ

Co se financí týče, přišlo Tempo s originálním projektem „Tempo sobě“. Nová travnatá hrací plocha je rozdělená na více než 500 políček od deseti do dvaceti metrů čtverečních. Každý si může z volných polí vybrat to své, jehož se stane patronem. Výše příspěvku je od tisíce do osmi tisíc korun za políčko, ale můžete si jich koupit i víc. Všechny peníze se použijí právě na výstavbu.

Na začátku se zástupci klubu báli, aby akce neskončila fiaskem. Zbytečně. „Vybralo se skoro šest set tisíc korun, což je určitě daleko nad našimi očekáváními, ale lidé stále přispívají. Reakce byly skvělé, to byl impulz možná ještě

Tempo má největší členskou základnu v ČR. Drtivou většinu tvoří děti.

cennější než vlastní prostředky. Ovšem ty nám skutečně výrazně pomohly. Na přestavbu horního hřiště jsme si museli v určité fázi půjčit přes tři miliony korun. Vybrat v projektu Tempo sobě milion korun, nebo spíš rozprodat celou plochu hřiště, by bylo krásné, ale už teď jsme s tím velmi spokojeni," raduje se Trunečka.

Atraktivní byla především dražba jedné z penalt, která se prodala za 13 900 Kč. „Výherce penalty byl překvapivý a byl to jeden z mnoha silných příběhů, které nám projekt Tempo sobě přinesl. Pan Čičvak měl na Tempu oba své syny, ale bylo to již v osmdesátých letech, takže jsme popravdě ani netušili, že se o Tempo stále takto zajímá

a bude ochoten touto formou pomoci. Stejně jako všem dalším patronům mu patří naše velké díky.“

Druhá penalta se bude dražit buď na tradičním plese Tempa, nebo v příštím roce, který bude pro klub slavnostní. „Políčka se pořád prodávají. Věříme, že nějaké impulzy podpořit projekt ještě přijdou. Třeba Tempácký ples a s ním vlastně první výročí zahájení projektu Tempo sobě. Vánoce a pak příští rok oslava klubových devadesátin. To by mohl být dobrý důvod koupit si políčko...“ nabádá Trunečka.

PADLA BY TISÍCOVKA?

Ač má Tempo zázemí, které mu může spousta klubů jen závidět, při

svém počtu členů má stále kapacitní problémy. „Uvědomujeme si to, ale aby to neznělo jako rouhání, že ani po rekonstrukci nám areál úplně nestačí. Nová tráva má své limity zatížení a týmů i dětí je u nás hodně. V tomto směru musíme poděkovat za velkou pomoc vedení blízké Policejní akademie, v jejímž areálu mohou naše děti absolvovat některé ze svých tréninků, když je tamní hřiště volné. Byla to v podstatě naše spása v době, kdy probíhala rekonstrukce areálu,“ prozrazuje Trunečka.

Zájem o registraci v Tempu je stále vysoký. „Naším problémem zůstává, jak se s velkým zájmem o fotbal vypořádat. Na straně jedné by bylo naším

práním nabídnout možnost sportovat a hrát si neomezenému počtu dětí, na straně druhé stojí určitě sportovní ambice nebo spíš touha vychovávat opravdu dobré fotbalisty, což při vysokém počtu dětí v jednom týmu jde přece jenom hůř. Dost možná máme nejen nejvíc dětí, ale i trenérů u jednotlivých týmů. Třeba u přípravků je jich pět až sedm u každého týmu. Právě proto, abychom i při vysokém počtu dětí zachovali individuální přístup a mohli se věnovat detailům, což je při výchově dětí důležité. Kdybychom měli ještě jedno velké hřiště, mohli bychom se třeba dostat až k tisícovce, to je těžké předvídat,“ říká Trunečka. ■

Libor Koubek patří do nejužšího vedení klubu s Jirím Trunečkou a Petrem Dedken.

Na zápasy chodí slušné návštěvy, i na ty mládežnické.

EXKLUZIVNÍ PROJEKT PRO KRAJSKÉ A OKRESNÍ FOTBALOVÉ TÝMY

18+ POUZE PRO STARŠÍ 18 LET
www.napivosrozumem.cz

**PŘIHLAS SVŮJ TÝM A ZÍSKEJ
5 MÍČŮ PUMA ZDARMA!**

STAŇ SE SOUČÁSTÍ PROJEKTU A SOUTĚŽ O:

- PŘÁTELSKÝ ZÁPAS PROTI TÝMU Z HET LIGY
- FINANČNÍ PŘÍSPĚVEK NA KLUBOVÉ ZÁZEMÍ
- SUDY PIVA GAMBRINUS ZDARMA
- VIP NÁVŠTĚVU STADIONU A VSTUPENKY NA HET LIGU
- 40% SLEVA NA FOTBALOVÉ ZBOŽÍ V PRODEJNÁCH PUMA
- DRESY A ŠÁLY TÝMŮ Z HET LIGY

PODMÍNKY REGISTRACE:

- 1) REGISTRUJ SE NA WWW.GAMBRINUS.CZ/KOPEMEZAFOTBAL
- 2) POŠLI ÚČTENKU ZA NÁKUP 4X 50 LITROVÝCH SUDŮ GAMBRINUS

ZJISTIT VÍC NA WWW.GAMBRINUS.CZ/KOPEMEZAFOTBAL

Souboje rudých s klokany byly vždy plné dramatických zvrátů a vítěz nebyl nikdy předem jistý. Snímek z poloviny osmdesátých let zvěřnil okamžik Janečkova volného přímého kopu proti spartánské zdi.

POZOR NA POSLEDNÍ SCHOD!

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALU: PORÁŽKOU K MISTROVSKÝM VAVŘÍNŮM

Každému, kdo ten zápas viděl, vybaví paměť pohled na lavičku Bohemians, která jako jeden muž sledovala jeho závěrečné chvíle vestoje. Na nejmůlovatějšího střelce dne Pavla Chaloupku, jak dlouhou chvíli po skončení toho dramatu stál uprostřed trávníku jako solný sloup. Na trenéra Tomáše Pospíchala s hlavou v dlaních...

V posledních vteřinách mače zelenobílí ještě vybojovali roh. Kromě Vladimíra Hrušky, který ho zahrával, všichni ostatní borci obou stran přelidnili pokutové území Trnavy. Nechyběl tam ani vršovický brankář Vladimír Borovička. Míč snášejí se do té tlačence

skončil však v rukou jeho protějšku Vlastimila Opálky.

Bylo rozhodnuto! Klokani v posledním kole ligy 1984-85 podlehli v Ďolíčku 0:1 Trnavě, už dlouhý čas na hřištích soupeřů nepřilíší nebezpečné, a jejich vyhlídky na mistrovský titul byly defi-

nitivně v pekle! Zato v daleké Banské Bystrici v šatně spartánských hostů, která do té chvíle tanula v obavách, vybuchl po skončení rozhlasové reportáže od Botiče gejzír nepopsatelné radosti...

NA DOHMAT OD DRUHÉHO TITULU

Ale pěkně popořádku, vždyť od té osudové červnové středy uplynulo už víc než dvaatřicet let. Bohemka (od roku 1977 pod Pospíchalovou tak-

tovkou) už od počátku osmdesátých let řádila na špici domácí extratřídy a ne jeden fotbalový expert se nechal slyšet, že mírou trénovanosti i sofistikovanou taktikou předstihla ostatní špičkové týmy naší země o dobré dva tři roky. Po triu bronzových stupínek v ročníku 1982-83 konečně došla prvenství a Československo tehdy nemohlo mít lepšího, zaslouženějšího mistra. Jako kdyby se však klokani tou spanilou jízdou až příliš vyčerпали, v následující soutěži na čas

Napětí na lavičce Bohemky: zleva sekretář Zdeněk Svoboda, trenér Tomáš Pospíchal, asistent Josef Zádina, lékař MUDr. Alois Ullmann a masér Stanislav Vykysalý.

Kapitán Interu Ladislav Jurkemik blahopřeje Petru Janečkovi ke třetímu místu mezi ligovými kanonýry. Za gratulantem se napůl skrývá Jaroslav Němec a zcela vpravo je Pavel Chaloupka.

DOBOVÉ STŘÍPKY

VLAK HRŮZY ANEB PROČ?

Nelze nepřipomenout, co si v této chvíli stejně vybaví v mysli spousta čtenářů, kteří už něco pamatují. Stovky taky-fanoušků Sparty se tenkrát vydaly do Banské Bystrice za svým mužstvem a proměnily tu cestu v jízdu z hororu, ve které byl těžce poškozen vlak a v sázce byly i životy. Režisér Karel Smyczek o tom později natočil film Proč? – drsnou, ale až k dokumentárnosti přesnou výpověď o zlé, kruté a pro drtivou většinu opravdových příznivců té krásné hry nepochopitelné družici, která provází fotbal až podnes. „Byli to většinou černí pasažéři, byť vybavení vlajkou letenského klubu...“ napsal Vítězslav Houška v knize Železná

Sparta. „A pokud je máme označit za fanoušky, pak dlužno dodat, že Sparta o takové vandalské příznavce nestojí a nikdy bohá nestála. Leč stalo se.“ Tu poslední větu nelze než podepsat. I takové stránky lze najít v dějinách fotbalu. A zdaleka ne jen našeho.

DEVĚT PROTI DEVĚTI

O jiný zápis do historie naší ligy – ne tragický, zato velmi kuriózní – se postaralo i paralelní střetnutí Bohemians se Spartakem Trnava. Už ve 4. minutě Atila Belanský fauloval klokana (jinak ovšem trnavského odchovance) Petera Zelenského a sudí překvapivě poslal oba do šatny. Ke druhému párovému vyloučení se odhodlal ve 26. minutě – to museli

trávník společně opustit domácí Tibor Mičinec a z týmu hostů Vladimír Ekhardt. Utkání, v němž byl v sázce mistrovský titul, se tak víc než hodinu hrálo devět proti devíti. Oba zásahy do sestav určitě poškodily víc kombinační hru zelenobílých než stereotypní betonování s ofsajdovými pastmi jejich soupeřů. O nečekaném klopýtnutí Bohemky na posledním schodu však přece jen rozhodly ze všeho nejvíc její neproměněné šance.

PODEVÁTÉ

Lize 1984-85 předcházelo už osm soutěžních ročníků, ve kterých také o mistru nerozhodl větší bodový zisk. Hned v premiéře na jaře 1925 jen lepší skóre zajistilo prvenství Sla-

vii před Spartou – a dokonce až se zpožděním několika měsíců po sehrání opakovaného zápasu rudých s Vršovciemi. Ten původní vyhráli 7:1, vyprotestovaný ale jen 3:2... Mezi oběma „S“ rozhodoval brankový poměr i v letech 1936 a 1948 – pro změnu vždy ve prospěch Sparty. V letech 1950 a 1951 dosáhly stejného počtu bodů vždy tři týmy: dnešní Slovan Bratislava, Sparta – a v prvním případě Bohemians, ve druhém Dynamo Košice (pozdější Lokomotiva). Roku 1958 přičtko skóre vavříny Dukle před Spartou, roku 1966 nejen před ní, ale i před třetí Slavií. A do třetice tak Dukla trumfovala i v roce 1979 před Baníkem Ostrava. ■

Tady Pavel Chaloupka přešel přes Oldřicha Rotta z Dukly. Ale v osudovém mači s Trnavou se k němu štěstí obrátilo zády...

Spartan Stanislav Griga, který onoho roku zůstal ve střeleckém pořadí o gól za klokánem Petrem Janečkou, v souboji s Vítkovickými – stoperem Miroslavem Kadlecem a gólmánem Jaroslavem Zápalkou.

ztratili dech a vrátili se na třetí místo o šest bodů za mistrovskou Spartou a o čtyři za Duklou. Po osmi letech tak stupně vítězů znovu patřily jen a jen Praze!

V lize 1984-85 už to ale zase byli ti Bohemians, kteří dva roky před tím dokázali přivést celou metropoli bez rozdílu klubového vyznání do varu. Už ten nástup: po vítězství 1:0 nad pohraničníky z Chebu remíza 1:1 v Edenu, výprask 5:0 bratislavskému Slovanu a zasloužená výhra 3:1 na Spartě! Téměř celým podzimem proběhli zelenobílí prsa na prsa s ostravským Baníkem. V předposledním kole jej ale u Botiči porazili 3:1 a získali v čele tabulky dvoubodový náskok. Ten po týdnu ještě zvýšili, když Baník ztratil doma další bod s bratislavským Interem. Díky výhře 3:1 v Trnavě měli v Ďolíčku podzimního půlmistra s 24 body; Baník a Slavia posbíraly 21, čtvrtá Sparta 19 bodů.

Ani v odvetách dlouho nic nenasvědčovalo tomu, že by někdo mohl

klokany z vrcholu tabulky sestřelit. Jednu chvíli činil jejich náskok před pronásledovateli už pět bodů. Až ve 23. kole poprvé na jaře ztratili zápas – doma 0:2 znovu s Lokomotívou Košice, které v podzimní konfrontaci na jejím hřišti podlehli 0:1. Ve vršovickém střetnutí jí porážku rozhodně chtěli vrátit. Leč po hodině hry bez gólů, právě když trenér poslal na hřiště čtvrtého útočníka, aby konečně prolomili košickou obranu, zasadil jim soupeř ve dvou minutách slepené rozhodující údery, ze kterých se už nevzpamatovali. Žádný jiný tým je až do toho dne nedokázal porazit. Jenže hned v příštím utkání prohráli 1:2 v Prešově...

MISTR I VICEMISTR NA LOPATKÁCH

Dlouho se zdálo, že spartané tentokrát do rozhodujících bojů o mistrovské vavříny přímo nezasáhnou. Po 20. kole už na Bohemku ztráceli plných sedm bodů! Jenže potom při-

šli její slabé chvíle se soupeři z východního Slovenska a další body ztratila i remízami. Naproti tomu rudí cílevědomě odstraňovali z cesty k vrcholu jednoho vážného konkurenta za druhým. Na Julisce vyhráli 4:1, Ostravu zdolali 3:2, v derby „S“ v Edenu zvítězili 2:0. Najednou byli jediní, kdo ještě mohl zelenobílým šlapat na paty.

Stíhací jízda vyvrcholila v předposledním kole. Bohemians hráli na Bazalech nerozhodně 2:2. Nebylo jim možné upřít, že v závěru ovládli pole, a nebýt Stanislava Vahaly, náhradníka Luboše Mikloška v brance domácích... Ale když se vzaly v úvahu i jiné okolnosti zápasu, byla plichta spravedlivým výsledkem. Sparta toho dne na Letné rozstřílela Prešov 7:0, bodově se tak na klokany dotáhla a výrazně lepším skóre je odstrčila na druhou pozici.

Šance na dobytí vrcholu se přesto vic přisuzovaly zelenobílým. A jak by ne – Trnava se nezdála být soupeřem,

který by je v tak nadějně situaci mohl v Ďolíčku ohrozit. Zato spartány čekala náročná zkouška na hřišti v té době nejlepšího slovenského týmu v Banské Bystrici, kde si žádné hostující mužstvo nemohlo být ničím jisto. Pravda, Bohemka tam ve 20. kole vyhrála 3:2. Ale každý zápas je jiný. Rudí neproměnili několik gólových příležitostí a prohráli 0:1.

Závěrečná kola se už tenkrát odbyvala ve stejný den a stejnou hodinu. Nicméně když spartané se svěšenými hlavami odcházeli do šatny, ve Vršovcích ještě do konce chybělo několik minut. A za pomezí čarou se utrpení rudí harcovníci dozvěděli, že o gól prohrává i Bohemka!

V těch zbývajících minutách si nejen klokani, kteří toho dne ne a ne dopravit míč do soupeřovy sítě, ale i spartané v Banské Bystrici prožili své peklo. Ale v Ďolíčku už se nic neměnilo. Vršovické vyhlídly na druhý titul uplavaly po Botiči. Slavilo se na Letné. ■

JAN LÁLA, ZÁTARAS I TANK

Reprezentační tým na podzim 1965 v kvalifikaci MS (3:1) proti Rumunsku: zleva Bomba, Weiss, Vencel st., LÁLA, Hrdlička, Popluhár, před nimi F. Veselý, Knebert, Kvašňák, Jokl a V. Masný.

Po řadě hubených let začalo roku 1956 nad fotbalovou reprezentací svítat. Týkalo se to i nejmladších, dorostenců na turnaji UEFA v Maďarsku vyhráli svou skupinu. Padlo moudré rozhodnutí: nejslibnější chlapci byli technickými přestupy okamžitě převedeni do prvoligových týmů dospělých! Slavia tak z karlínských Čechie získala beka Jana Lálu, vyhlášeného na turnaji za našeho nejlepšího hráče.

Na debut v ligovém týmu červenobílých si však musel počkat až do září. Na krajích obrany v něm hráli ostřílení matadoři Stanislav Kocourek a Miloš Štádler. Nebylo proč právě tam zasahovat do sestavy. Když konečně došlo na Honzovu premiéru v Hradci Králové místo zraněného Štádlera, „votroci“ už vedli o čtyři góly; hosté nakonec museli být rádi za přijatelnou prohru 2:4...

V OSMNÁCTI PŘES ROVNÍK

Uprostřed rozehrané ligy odcestovala Slavia na zájezd do Jižní Afriky. Hrající trenér Josef Bican s sebou vzal i Lálu. Tam už se benjamínek výpravy uplatnil naplno. Afričtí fanoušci si ho mimořádně oblíbili už pro snadné skandování jeho jména: La-la, La-la.

Po návratu do Prahy fotoreportéři zvětšili vycházející hvězdičku s jednou z trofejí expedice, vypreparovanou lví hlavou.

V následujícím roce už Honza patřil ke slávistickým stálicím, ale na podzim narukoval se spoluhráčem Karlem Nepomuckým do Dukly Pardubice. Když na jaře 1959 Sparta potřebovala k záchraně přivést z města perníku oba body, někteří z vojáků jim drobet pomohli... I Lála to zaplatil roční distancí.

Když konečně zase mohl hrát za Slavii, pranic se jí nedařilo. V letech, kdy nejvíc potřeboval jít z jednoho těžkého zápasu do druhého, se sešívání motali v II. lize. On tak mezi třiatřicetiletým a sedmadvacátým rokem svého

života přišel o další tři prvoligové ročníky. Přesto byl právě v těch hořkých časech z nižší soutěže povolán do národního mužstva! Debutoval v něm v poslední domácí zkoušce před odletem na MS 1962 do Chile. Rudolf Vytlačil tam s ním počítal do základní sestavy a na Strahově si proti Uruguaycům (3:1) ověřil, že bek z Edenu stačí i na nejkvalitnější soupeře.

„GENTO? A KDO TO MÁ BEJT?“

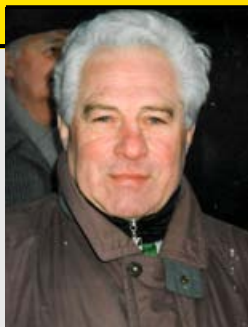
Jak se blížila první zatěžkávací zkouška na šampionátu, Honzova nervozita houstla se čtvercem času. Sžíraly ho pochybnosti. „Trenéře, vážně mám hrát proti takové hvězdě? Vždyť si mě ten Gento namaže na chleba!“ Velký mág Vytlačil jen mávl rukou: „Co blázníš? Jakej Gento? Jo, to španělský křídlo... Hraj si to svoje a uvidíš, jak bude malinkej!“ Vyhráli jsme 1:0 a famózní Francosco Lopez Gento si ani neškrtl. Místo podceňovaných Čechoslováků letěli předčasně domů Španělé.

Lála měl pak lví podíl i na vyřazení Maďarů (1:0) ve čtvrtfinále a Jihoslovánů (3:1) v semifinále mistrovství. I když pro zranění nemohl nastoupit do finále proti Brazílii, fotbalový svět vzal do té doby prakticky neznámého hráče na vědomí jako prvotřídního moderního krajního obránce, skálopevného v defenzivě a bystře pronikajícího dopředu, kdykoli se mu naskytla příležitost.

Během tří let v II. lize musel Honza spolknout nejednu hořkou pilulku. Mnohdy si určitě říkal: Neměl jsem přece jen kývnout Dukle? Měl bych pokoj od věčné kritiky, že nemám porozumění pro potřeby reprezentace... Slávistické srdce se ale nezapřelo. Dres se lvíčkem měl jistý. A nejen to – vybrali ho do mužstva Evropy, které se v Bělehradu utkalo s Jugoslavií ve prospěch obětí ničivého zemětřesení v makedonském Skopje. Roku 1965 se Slavia i jeho velkou zásluhou konečně natrvalo vrátila do nejvyšší soutěže – a hned ji málem vyhrála! ■

Jan Lála, pravý obránce vicemistr světa z Chile 1962

A to je Jan Lála, jak ho známe dnes.

JAN LÁLA *19. 9. 1938

Post:	pravý obránce
Hráčská dráha:	žák Meteor Žižkov, dorostelec Čechie Karlín, 1956 Slavia a I. liga, 1957 vojna a Dukla Pardubice, 1960 Slavia, 1969 Lausanne Sports Švýcarsko, 1971 Spartak Ústí nad Labem
Mezistátní utkání:	37 v letech 1962 až 1967, 1 gól. Řada reprezentačních startů v dorostu (turnaj UEFA 1956 a 1957) i v juniorské kategorii
Ligová bilance:	143 zápasů v letech 1956 až 1959, 1960-61, 1962-63 a 1965 až 1969, 2 góly
Další úspěchy a ocenění:	1967 druhé místo v anketě o Fotbalistu Československa; v dresu Slavie celkem 402 utkání

Třebešín kdysi...
... a v roce 2016.

OHRADA, TŘEBEŠÍN, PLINCNER

HŘIŠTĚ V PAMĚTI SRCÍ – III. DÍL

Na místě bloků činžovních domů za dnešním Hotelem Vítkov bylo původní hřiště Viktorie Žižkov.

Viktoria Žižkov byla už šestiletá, když se jí konečně podařilo najít domov Na Ohradě v prostorách opuštěné cyklistické dráhy. Zasvětila ho v neděli 19. září 1909.

V jejím těsném sousedství se usídlily i další legendární žižkovské kluby, Union a původní Slavoj řečený „Bratrstvo tůkesu“. Prvním zahraničním soupeřem na Viktorce se roku 1913 stal anglický Civil Service; dvojnásobné přemožitele Slavie Žižkovští vyklepli 4:1.

Bouřlivému rozvoji hlavního města postupně ustoupily desítky hřišť. Pod tlakem bytové výstavby se po osmnácti letech s milovaným hřištěm rozloučili i viktoriáni. Všechny snahy

o odklad byly marné. V posledním ligovém mači Viktorka v neděli 6. listopadu 1927 porazila Vršovice (rovněž 4:1) a za týden se začalo bourat. Přestože klub dohrál soutěž v podnájmu, právě v tom ročníku vybojoval mistrovský titul! Záměr vybudovat nový stánek na Vrchu svatého Kříže brzy padl; už odstranění skal by bylo nad finanční možnosti odjakživa chudé Viktorky. Nakonec se musela spokojit s pozemkem ve starých Strašnicích. Podle blíž-

kého hostince se tam říkalo Na vinici, název Třebešín se vžil až později. Stadion byl otevřen v sobotu 29. března 1930 ligovým zápasem se Slavií, obširně zaznamenaným i v románu Karla Poláčka Muži v ofsajdu. Viktorka ho projela nezaslouženě vysoko 1:8.

Smělé plány na vybudování hlediště pro 30 000 diváků se později nenaplnily. Naopak roku 1941 obkroužila trávnik klopená cyklistická dráha. Na nějaký čas se stala velkou atrakcí, ale podstatně snížila kapacitu hlediště a zejména za brankami připravila fanoušky o bezprostřední kontakt s hřištěm. Žižkovánům ta místa

nikdy k srdci nepřirostla. Roku 1952 padla Viktorka za obětí mánie totalitního režimu zavést sport do průmyslových závodů (v převážně obytné čtvrti se vhodný partner nenašel) a fotbal definitivně vyklidil pole dráhové cyklistice.

A DNES?

Když se roku 1965 Viktoria Žižkov znovuzrodila z nového Slavoj, získala i jeho hřiště, které původně patřilo firemnímu klubu Plincner, a postupem času je k nepoznání proměnila do dnešní podoby. A na původním místě mezitím vyrostl Hotel Vítkov coby dominanta křížovatký Ohrada.

Úspěšný zákrok viktoriánského brankáře Václava Bendy v ligovém utkání s Vršovicemi (2:1) Na Ohradě v ročníku 1925-26. Staré žižkovské činžáky v pozadí potvrzují severojižní orientaci hřiště.

A to je snímek z viktoriánského stadionu Na vinici nebo (chcete-li) na Třebešíně – už s betonovým cyklistickým oválem.

Na snímku se představuje jen rezerva Žižkovských. Nám však dnes jde o podobu tribuny z nejstaršího hřiště Viktorie.

I současný domov Viktorky už viděl pěkných pár ročníků nejvyšší soutěže. Přidají se k nim v příštích letech další?

I RUMUNI ČEKAJÍ NA NOVOU ZLATOU GENERACI

LUCIAN ZAVOIANU, KTERÝ PŘED SEZONOU POSÍLIL SPARTU KOŠÍŘE, POROVNÁVÁ ČESKO SE SVOU VLASTÍ NEJEN PO FOTBALOVÉ STRÁNCE

Země, v níž se zrodila výjimečně silná fotbalová generace, ale už dlouhé roky marně vyhlíží její následníky. To platí nejen pro Českou republiku, ale i pro Rumunsko. O tamní reprezentaci, která v 90. letech díky hráčům jako Hagi, Popescu či Moldovan patřila k nejsilnějším na světě, se pro Speciál rozhovídal LUCIAN ZAVOIANU. Urostlého Rumuna osud zavál do Prahy, v níž s řeckou přítelkyní žije už půldruhého roku a velmi si ji oblíbil. Pomalu se zabydlel i ve Spartě Košíře a věří, že klubu z pozice útočníka či ofenzivního záložníka pomůže k postupu do I. B třídy.

■ Co fotbalistu z Rumunska zavalo do české metropole?

Předtím, než jsem se sem přestěhoval, jsem žil něco málo přes rok v Bratislavě. I se svou řeckou přítelkyní Iró, která dostala dobrou pracovní nabídku z Prahy. Vzala ji, jeli jsme sem a já si tu také našel práci. V Praze jsme už rok a půl.

■ Jaké zaměstnání jste si našel?

Dělám front-end developera pro firmu Menzies Aviation, na starosti mám tedy převážně webové stránky.

■ A jak jste se dostal do Sparty Košíře?

Vezmu to od začátku. Fotbal mě, samozřejmě kromě školy a práce, provází celý život. V Rumunsku jsem hrával třetí nejvyšší soutěž, před deseti lety jsem byl i na testech v jednom prvotřídním klubu. Na Slovensku jsem působil v týmu složeném z cizinců s názvem FK The Dragons. Po přestěhování do Prahy jsem si rovněž našel skupinku cizinců, kteří si vždy ve čtvrtek a v neděli chodili zakopat. Tam jsem se seznámil s Vojtou Jarolímem, který hraje za Košíře a který mi domluvil zkoušku tady.

■ Ve Spartě jste jak dlouho?

Přišel jsem na konci letošního jara. Zpočátku jsem ale jen trénoval a odehrál jen asi dva přáteláky, protože můj

Opora Sparty Košíře je z Rumunska.

přestup sem komplikovalo to, že jsem byl stále registrovaný v The Dragons. Nějaký čas trvalo, než se papíry dořešily a já se do Košíř mohl přesunout oficiálně. Letos už jsem odehrál i několik soutěžních zápasů.

■ Daří se vám?

Už v těch přípravných zápasech se mi podařilo skórovat, v této sezoně mám zatím jen jednu asistenci. Je to ale dané tím, že si zatím pořád zvykám na nové spoluhráče a herní styl. Určitě to bude z mé strany lepší. (usmívá se)

■ K zapadnutí do kabiny je důležitá komunikace. Jak probíhá, když nemluvíte česky?

Většina spoluhráčů, stejně jako trenér Tomáš Peterka, mluví alespoň trochu anglicky a snaží se se mnou

komunikovat. Toho si velmi vážím. Když je potřeba říct něco složitějšího, pomůže nám Vojta. Navíc už jsem se naučil několik českých výrazů, které se používají na hřišti, třeba záda, sám a podobně.

■ Kde v Rumunsku je vlastně vaše rodiště?

Ve městě Bistrița. Je to asi osmdesátitísícové město, ve kterém jsem vyrůstal a kde jsem také začal hrát fotbal. Po střední škole jsem se přestěhoval do Kluže, kde jsem studoval vysokou školu a pak jsem tam začal i pracovat. Do Bistrițe se vracím dodnes, ale už jen jednou ročně. V zimě. V létě totiž jezdíme s přítelkyní do Řecka.

■ Jste po roce a půl v Česku schopni říct, zda tu zůstanete, nebo to znovu zkusíte v jiné zemi?

Nemáme v plánu se zase stěhovat do jiného státu. Sice nikdy nevíte, co vám budoucnost nachystá, ale v Praze jsme velmi spokojeni. Moc se nám líbí zdejší atmosféra a celkové prostředí. Je vidět, že místní administrativa dělá vše pro to, aby město bylo čisté, bezpečné a udržované. O architekturu a historii, která z Prahy dýchá, ani nemluví. Navíc na výborné úrovni je třeba i veřejná doprava.

■ A co Pražáci?

Přijde nám, že jsou velmi otevření vůči cizincům a obecně konceptu soužití několika národů na jednom místě. Navíc máme dobrá pracovní místa a já si našel dobrý fotbalový klub, takže tady určitě chceme nějakou dobu zůstat.

■ Jací jsou Češi v porovnání s Rumuny?

Rumuni jsou románský národ a Češi Slované, což je zásadní rozdíl. Mys-

Jak dlouho zůstane v zelenobílém dresu?

lím, že jsme vřelejší. Zdejší lidi jsou uzavřenější a nějakou dobu trvá, než se vám otevřou. Zajímavé je, že z dob Rakouska-Uherska převzala rumunština několik českých výrazů. Například ulice. Uliřta se u nás říká malé uličce. Nebo slovo slabý. V Rumunsku se říká slab a má to stejný význam.

■ **Jak byste někoho, kdo v Rumunsku nikdy nebyl, k návštěvě vaší vlasti nalákal?**

Řekl bych mu, že je to země, kterou rozhodně stojí za to si prohlédnout. Hory, krásná příroda, v níž je zastoupeno obrovské množství druhů fauny. O otevřených a přátelských lidech jsem už mluvil. A zmínit musím i Černé moře a kuchyni. Ta je podobná té řecké a je vážně velmi chutná.

■ **V souvislosti s Prahou jste vyzdvihl historii a architekturu. Jsou i v Rumunsku města, která mají podobné kouzlo?**

V tomto ohledu bych jmenoval Sibiu, Brašov, Temešvár, Kluži a Jasy. Ale s Prahou srovnat nejdou. Najdete v nich sice nádherné a udržované památky, ale vedle nich mnohdy stojí hroutící se domy, které desítky let nikdo neopravoval. To Praha se o své architektonické skvosty stará. A jak už jsem říkal, nejen o ně.

■ **Existuje něco, co vás po příjezdu do Prahy překvapilo? Něco, na co jste si musel zvykat?**

Když jsme se tu procházeli poprvé, všiml jsem si dětí. Hrozně mě překvapily.

■ **Děti?**

Mám na mysli sochy dětí, které lezou na televizní vysílač a další jsou před Museem Kampa. Hned jsem musel zjistit, co to je, proč tam jsou a jestli mají nějaký význam. Přišlo mi divné mít na televizní věži sochy miminek. (směje se)

■ **Objevil jste v Praze nějaké rumunské podniky?**

Zaregistroval jsem, že v centru je restaurace s typickými rumunskými pokrmy. A mám pocit, že shodou okolností je v ulici Rumunská.

■ **Narazil jste na nějakou českou metalovou kapelu, která by vás oslovila?**

Abych byl upřímný, ani jsem se po nich nepídil. Pro mě jsou totiž hodně důležité texty a vzhledem k tomu, že česky neumím, tak asi není šance, že by mě nějaká místní kapela chytila. Poslouchám hlavně americké metalové skupiny.

■ **A nějaké rumunské?**

Znáť byste mohli asi jedině skupinu Cargo. Ale neříkám, že ji poslouchám, líbí se mi od nich jen pár songů.

Lucian Zavoianu

■ **Vaším největším koníčkem je fotbal. Máte i jiná hobby?**

Baví mě šachy. A myslím, že jsem v nich dobrý, ale už dlouho jsem si nezahrál s nikým, kdo by mě pořádně prověřil. A miluji metalovou hudbu.

■ **Zpět k fotbalu. Zkuste porovnat rumunský a český, ať už na klubové či reprezentační úrovni.**

Myslím, že na lokální úrovni je lepší ten rumunský. To je ale dané hlavně tím, že Rumunsko je větší, lidna-

tější a fotbal tam hraje snad každý. V Česku jsem pochopil, že tu fotbal ani není sportem číslo jedna, tím je spíš hokej.

■ **A na vyšší než lokální úrovni je to jiné?**

Nevím jak tady, ale v Rumunsku platí to, že čím výše se klub nachází, tím víc narážíte na nesmyslnou byrokracii, která nemá s fotbalem nic společného. Ale co se týče nejvyšších soutěží, ta rumunská je asi o trochu lepší než česká. Rozdíl, byť nijak zásadní, bych viděl v rychlosti a v délce držení míče.

■ **O kvalitě lig svědčí i konfrontace klubů z obou zemí. V posledních letech ty české, ať už to byl Liberec, Sparta nebo Plzeň, v evropských pohárech prohrály se Steauou, Ploještí, Kluži i Astrou Giurgiu. Myslíte, že české týmy mají z rumunských jakýsi komplex?**

Neřekl bych, že je to komplex. Asi jsou ty rumunské jen o kousek lepší. Nedávno jsem koukal na domácí zápas Plzně se Steauou v předkole Ligy mistrů. Po venkovní remíze Plzně jsem byl přesvědčen, že doma postup uhraje, ale když jsem to utkání viděl, byl jsem v šoku. Nečekal jsem, že Plzeň tak zkolabuje a prohraje 4:1.

■ **V tom zápase zjevně hrála roli psychika. Jsou tedy rumunští fotbalisté mentálně silnější?**

Nevím, jak probíhají tréninky mládeže v Česku, ale u nás se trenéři i těch nejmenších kluků snaží je psychicky

LUCIAN ZAVOIANU

OBČANSTVÍ — RUMUNSKÉ

VĚK — 31

KLUB — FK SPARTA KOŠÍŘE

POST — ÚTOČNÍK

zocelit. Mnohdy poměrně drsnými metodami. Když třeba někoho při zápase sestřelí protihráč, trenér ho nelituje a nepokřikuje na rozhodčího. Místo toho na zfaulovaného hráče křikne: Co je, jsi snad poseroutka? Vstaň a tref ho taky. Malí kluci se i díky tomu otkrají a naučí se udržet si silnou hlavu.

■ **Ještě jste nezmínil reprezentační mužstva.**

Národák mají určitě lepší Češi. Od dob naší tzv. zlaté generace v čele s Gheorgem Hagim jsme z opravdu kvalitních hráčů měli jen skvělého obránce Cristiana Chivu, Ștefana Radu, který už ale také patří k těm starším, a Adriana Mutu. O něm už ani nevím, jestli ještě hraje, přestal jsem ho sledovat po jeho drogovém skandálu. Ze současných hráčů, kteří asi patří do nadprůměru, stojí za zmínku asi jen Alexandru Maxim. Hraje v Německu, teď přestupoval ze Stuttgartu do Mainzu. Je to skvělý záložník s dobrou technikou, výtečně zahrává standardní situace.

■ **Vzpomínají Rumuni stále na svou zlatou generaci?**

Pochopitelně, ti hráči jsou u nás obrovsky populární a lidi touží po tom, abychom už konečně měli jejich následníky.

■ **A co vlastně vaše legendy dnes dělají? Zůstaly u fotbalu?**

Z mnoha jsou trenéři. Viorel Moldovan, Dan Petrescu, Ilie Dumitrescu nebo třeba Tibor Selymes. Gheorghe Popescu a Ionel Ganea zase působí na různých postech v klubových vedeních. A Gheorghe Hagi založil vlastní fotbalovou školu a v roce 2009 vybudoval klub FC Viitorul Constanța, který dnes hraje první ligu.

■ **Úspěšná generace, na kterou se ty další marně snaží navázat... To by se dalo říct i o Česku a éře, kdy za něj válel Pavel Nedvěd.**

Je to hodně podobné. Mimochodem, Nedvěd je jedním z mých nejoblíbenějších fotbalistů. A tím nemyslím jen české, ale i ty světové. On a Karel Poborský. To byli neskuteční hráči. A protože jsem velkým fanouškem Borussia Dortmund, utkvěli mi v paměti i Jan Koller a Tomáš Rosický, kteří s Borussii v roce 2002 vyhráli titul. Hlavně Koller byl neuvěřitelný. Díky svému vzrůstu měl předpoklady být úspěšný v soubojích, ale on svého času vyhrál snad úplně každý! Pama-

tuji, jak jsem na něj koukal a jeho síla mi přišla neuvěřitelná. Koller byl na hřišti zvíře. A rád jsem měl i Vladimíra Šmiceru.

■ **Oblíbených českých fotbalistů máte dost. Který je ten rumunský?**

Musím říct dva. Hagi a Moldovan. To byl snad nejlepší útočník rumunské historie, dával gól v prakticky každém zápase a ze všech pozic.

■ **Na závěr se ještě vraťme k vašemu současnému klubu. Při vši úctě k němu, nemáte ambice hrát vyšší soutěž než II. třídu?**

Odpovím zešíroka. Mám práci, která mi zabírá hodně času a kvůli které nemám tolik času na tréninky. I proto jsem na tom hůř fyzicky, a i kdybych byl fotbalově sebelepší, k dobrému výkonu potřebujete skvělou fyziku. Ta dělá alespoň jednu polovinu. Takže pražská II. třída mi v současné situaci zcela vyhovuje.

■ **A třeba si vyzkoušíte i I. B třídu, když do ní s Košičerami postoupíte...**

Hrozně rád bych týmu pomohl k postupu. Ale osobně je pro mě důležitější, když cítím, že mě spoluhráči přijali mezi sebe, že se ke mně chovají hezky. Od prvního momentu v Košičích jsem měl pocit, že jsem tu vítán. A dobrá parta v kabině je, alespoň pro mě, možná úplně nejdůležitější. Kdybych to klukům mohl vrátit tím, že svými výkony a góly pomůžu k postupu, budu šťastný. ■

Do Prahy přišel Lucian před rokem za prací. A nehodlá se stěhovat.

ROZSTŘEL

SPARTA nebo SLAVIA

RONALDO nebo MESSI

ÚTOČIT nebo BRÁNIT
Útočit, rád tvořím hru a dávám góly.BLONDÝNY nebo BRUNETY
Je mi to jedno.PREMIER LEAGUE nebo BUNDESLIGA
Premier League, oproti Bundeslige mi přijde daleko kvalitnější.

PRODÁVÁ ZKUŠENOSTI ZE SPARTY

ZÁLOŽNÍK ADAM BYDŽOVSKÝ RYCHLE ZAPADL DO ZBRASLAVSKÉ KABINY

Rád tvoří hru a dává góly, zdobí ho přehled na hřišti. To platilo jak v Lipcích, kde ADAM BYDŽOVSKÝ s fotbalem začínal, v Tempu, ve Spartě, kde dva roky sbíral cenné zkušenosti, tak i teď' na Zbraslavi. Do ní třináctiletý střední záložník přestoupil teprve letos, přesto do kabiny rychle zapadl a fotbal si užívá. Snad jedině, na čem by měl talentovaný a poctivě trénující Adam, jehož baví na fotbalistu trochu nezvykle i hra na klarinet, zapracovat, je zakončování. Na hřišti totiž i ve chvíli, kdy situace volá po střele, často hledá přihrávkou lépe postaveného spoluhráče.

Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Rodiče, kteří jsou oba hudebníci, ale ve sportu se mě snažili podporovat. Mým prvním klubem se stal TJ Sokol Lipence.

Důležité kroky v kariéře:

V Lipcích jsem herně rostl. Dával jsem hodně gólů a fotbal mě bavil. Chtěl jsem se ještě víc zlepšit, a proto jsem šel na střídavý start na rok do Tempa. Tam mě moc hezky přijali, zlepšil jsem si fyziku, techniku a sebevědomí. V roce 2015 jsem přestoupil na Spartu. Byla to pro mě obrovská zkušenost. Zahrál jsem si proti nejlepším klubům v České republice.

Po dvou letech jsem přestoupil do SK Zbraslav, kde jsem spokojený a fotbal mě tam baví.

Nejoblíbenější trenér:

Michal Vychodil a Jan Kudrjavcev ze Sparty. A Pavel Hejhal ze Zbraslavi.

Fotbalový vzor:

Cristiano Ronaldo. Už odmala mě inspiroval svými dovednostmi s míčem.

Oblíbený klub:

AC Sparta Praha, tedy hlavně z období, kdy ji trénoval David Holoubek. Ze zahraničních klubů Real Madrid.

Neoblíbený klub:

Bayern Mnichov, jeho hráči ani trenér mi nejsou sympatičtí. A nelíbí se mi jejich styl hry.

Poslední výsledek A-týmu mužů Zbraslavi v sezoně:

Remíza 1:1 s SK Unionem Vršovice.

Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Za ACS proti Slavii na Strahově. V tomto derby jsem si věřil a odehrál jsem jeden ze svých nejlepších zápasů.

Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Finále Ligy mistrů 2014 Real Madrid vs. Atlético Madrid. Bylo to pro mě velmi napínavé. Už to vypadalo, že Real prohraje, ale na poslední chvíli se mu podařilo dát gól. Nakonec porazil Atlético v prodloužení 4:1.

Nejlepší spoluhráč v týmu:

Mým nejlepším spoluhráčem a kamarádem byl Honza Burda. Nyní v SKZ si se všemi rozumím a jsme celkově dobrá parta.

Sportovní cíl:

Mým cílem je stále se zdokonalovat a být lepším hráčem.

... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Asi by mě bavilo být trenérem nebo sportovním komentátorem.

Dělá i jiný sport než fotbal:

Rád lyžuji, bruslím, jezdím na kole a hraji tenis.

Mimosportovní zájmy:

Mimo fotbal také hraji na klarinet na Základní umělecké škole Biskupská u pana učitele Polívky. Svůj volný čas trávím s rodinou na chalupě a u svého dědečka u Mariánských Lázní. S přáteli podnikáme různé akce a výlety.

Nejlepší relax a odpočinek:

Jednoznačně rybolov.

Oblíbené jídlo:

Svíčková.

Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Nemám vyhraněný žánr.

Oblíbený film:

Seriál Okresní přebor.

Prospěch ve škole:

Zatím vždy s vyznamenáním.

Počet přátel na Facebooku:

Facebooku se moc nevěnuji.

OČIMA TRENÉRA

„Byť je Adam u nás poměrně krátkou dobu, tak do soukolí týmu výborně zapadl. Je na něm vidět, že roky strávené ve Spartě mu po fotbalové stránce daly strašně moc a je radost se dívat, s jakým přehledem dokáže situace na hřišti řešit. Má výborný cit pro přihrávku a jeho přístup k tréninku je perfektní. Jediné místo, kde by se dalo říct, že má rezervu, je finální střelba, protože mnohem raději volí ještě další nahrávku na spoluhráče. Ale to ve své podstatě vlastně ani chybou není.“

Pavel Hejhal,
trenér starších žáků SK Zbraslav

Vladimír Šmicer a Jan Weber se postarali v ZŠ Špitálská o pořádnou zábavu.

VYROSTOU NÁM NOVÉ HVĚZDY?

DĚTI BESEDOVALY S VLADIMÍREM ŠMICEREM A SPOL.

Úvod školního roku si žáci prvních a druhých tříd vybraných pražských základních škol okořenili zajímavým setkáním s fotbalovými osobnostmi, s nimiž debatovali o všem, co je zajímavé. Navíc si zkusili pestrý trénink pod dohledem mládežnických trenérů. Ti se jim věnovali v rámci projektu Pražského fotbalového svazu FOTBALOVÉ BESEDY. Kdo všechno si přišel s dětmi popovídat?

Fotbalové besedy jsou populární a již tradiční akcí PFS, který má stále snahu rozšiřovat mládežnickou členskou základnu tohoto sportu na území hlavního města. V září a říjnu se proto postupně trénovalo a debatovalo na ZŠ Běchovice, ZŠ Ke Kateřinkám, ZŠ Bronzová a ZŠ Špitálská, kam dorazily vskutku vzácné návštěvy.

LEGENDY V AKCI

Žákům prvních dvou ročníků přišli předat část zkušeností a nabídnout pohled na fotbal někdejší úspěšný reprezentant Radek Bejbl, legendární brankář Martin Vaniak, současný kouč Bohemians Martin Hašek či vyhlášený magnet na úspěch – vítěz Ligy mistrů i Poháru UEFA (dnes Evropské ligy)

Vladimír Šmicer. Všechny besedy navíc moderoval Jan Weber, mistr světa ve freestyle fotbalu. „Jsem rád, že jsem byl pozván. Hráči, kteří něco dokázali a mají známé jméno, mohou tímto způsobem fotbalu pomoci,“ zhodnotil za všechny Vaniak. Nedílnou součástí každé z besed byl také fotbalový trénink pod dohledem zkušených mládežnických koučů, kteří dětem ukázali všeobecná průpravná a koordináční cvičení zaměřená na fotbal. Tyto cvičební prvky lze navíc vhodně implementovat také do hodin tělesné výchovy, což nejvíce ocenili sami pedagogové.

„Akcí hodnotím jako velký přínos, především v ukázce fotbalové hodiny školní tělovýchovy. I pro paní učitelky je toto velmi zajímavé. Naučí se novým hrám a metodám přímo od fotbalových trenérů. Debata s osobností pak byla pro děti i kolegyně hlavně ukázkou toho, že i taková hvězda, jakou je Vláda Šmicer, je kluk z masa a kostí a nemá manýry superhvězdy, kterou díky úspěchům opravdu je. Z jeho příběhu si děti odnesly cenné rady a doporučení nejen do fotbalového života,“ ocenil účast populárního „Štístka“ učitel ZŠ Špitálská Vojtěch Černý. „Besedami chceme nejen přitáhnout pozornost dětí k fotbalu, ale také pe-

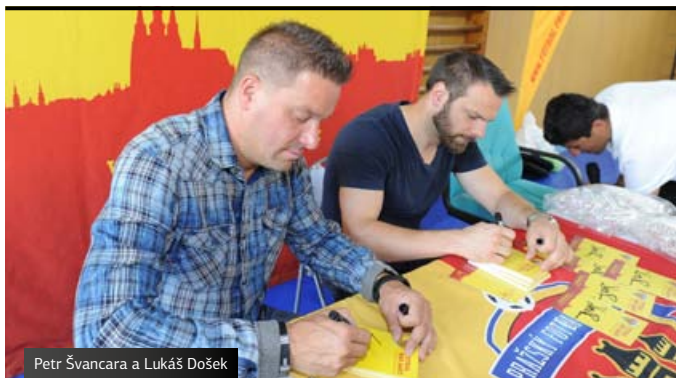
Radek Bejbl, hlavní hvězda besedy v ZŠ Běchovice

ZŠ Bronzová

Antonín Kinský

Petr Švancara a Lukáš Došek

JARNÍ BESEDY

Návštěvy základních škol z různých částí hlavního města probíhaly už na jaře. O cenné zkušenosti se tehdy podělily fotbalové osobnosti v čele s vyhlášeným bavičem Petrem Švancarou. Ten absolvovanou besedu překvapivě hodnotil se vší vážností: „Je dobře, že mají podobné projekty takovou podporu od dalších subjektů, například od magistrátu.“ Kromě něho se v Řeporyjích, na Zahradním Městě či ve Vršovicích představili ještě Stanislav Vlček, Antonín Kinský a Michal Šmíd.

dagogickým pracovníkům ukázat, jak mohou v podmínkách dané školy v hodinách tělesné výchovy připravit dětem sportovní program,“ doplnil ho marketingový manažer Pražského fotbalového svazu Jan Gruber. „Další možnosti, jak se při práci s dětmi rozvíjet, je online kurz Fotbalové asociace, díky kterému lze získat Grassroots Leader certifikát. Kurz je určen nejen učitelům, ale také rodičům, začínajícím trenérům a široké veřejnosti,“ uvedl Gruber.

ROZHODUJÍCÍ TÝDNY

Teprve následující týdny ukáží, jak se návštěvy škol promítnou v nárůstu

členských základny. Každý z účastníků obdržel kromě drobných dáreků letáček s kontakty na kluby z nejbližšího okolí dané základní školy. Zástupci PFS proto věří, že si fotbal díky ne-tradičnímu zpestření výuky našel nové obdivovatele a že se řady fotbalové mládeže v Praze opět o několik desítek nadějí rozrostou.

Fotbalové besedy jsou jako projekt mládeže podporovány Magistrátem hl. m. Prahy, který akci podpořil v rámci svých programů podpory sportu v Praze. Bez této nezbytné pomoci by podobné akce nemohly fungovat a za to samozřejmě patří MHMP velký dík. ■

ZŠ Ke Kateřinkám

INZERCE

FOTBALOVÉ BESEDY

HOSTÉ BESED

JARO 2016

ZŠ NA SMETANCE
**JIŘÍ
NOVOTNÝ**

ZŠ JAKUTSKÁ
**LUDEK
STRACENÝ**

ZŠ KOLOVRATY
**TOMÁŠ
PEŠÍR**

PODZIM 2016

ZŠ K MILÍČOVU
TOMÁŠ PEŠÍR

FZŠ OTOKARA CHLUPA
RADEK BEJBL

ZŠ TUPOLEVOVA
**MARTIN
VANIAK**

ZŠ NA CHODOVCI
**FRANTIŠEK
STRAKA**

JARO 2017

ZŠ ŘEPORYJE
**STANISLAV
VLČEK**

ZŠ ŠVEHLOVA
PETR ŠVANCARA

ZŠ BOTIČSKÁ
MICHAL ŠMÍD

MŠ A ZŠ JAKUTSKÁ
**ANTONÍN
KINSKÝ**

PODZIM 2017

ZŠ BĚCHOVICE
RADEK BEJBL

ZŠ BRONZOVÁ
MARTIN HAŠEK

ZŠ KE KATEŘINKÁM
**MARTIN
VANIAK**

ZŠ ŠPITÁLSKÁ
**VLADIMÍR
ŠMICER**

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

**PARTNER
MLÁDEŽE**

TECHNIKA A TAKTIKA V ŽÁČÍCH

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE

Technika a taktika jsou spojené nádoby, kdy jedna ovlivňuje druhou. Pokud chceme připravit hráče na co nejvyšší sportovní úroveň, pak je třeba věnovat oběma dostatečný prostor. Hráči by měli už z přípravkových kategorií ovládat základní techniku a individuální taktické jednání. V žákovské kategorii přichází na řadu prohlubování a návaznosti v technice a nutnost seznamovat a učit hráče novým skupinovým, případně týmovým taktickým řešením.

Potřeba pracovat s těmito znalostmi je nutná pro spolupráci v útočné i obranné hře, která probíhá na větším hřišti a zapojuje se do ní více spoluhráčů i protihráčů.

TECHNIKA –

účelné řešení pohybového úkolu
Technika se týká především individuálního nácvičku a pro dosažení vysoké úrovně vyžaduje více drilu a opakování. Jedná se nám o zvládnání základních individuálních činností s míčem. Postupně rozšiřujeme zásobu různých řešení, znalost v jaké situaci danou dovednost použít, rychlost provedení atd.

TAKTIKA –

výběr optimálního řešení a jeho realizace

Uplatňuje se díky připravené strategii nebo intuitivně. Lze ji měnit s ohledem na průběh zápasu. Taktika se týká jak individuálního, tak skupinového nebo týmového charakteru.

Taktické jednání se získává v průběhu různých herních situací, na které musejí hráči z taktického hlediska správně reagovat, aby získali v daném prostoru převahu či výhodnější situaci. Do těchto činností se postupně zapojuje více hráčů až po celý tým. Na hráče jsou tedy kladeny v žákovské kategorii vyšší nároky na orientaci, sledování spoluhráčů i protihráčů a součinnost v reakcích na proměnlivé situace. Hráči se zlepšují v taktických dovednostech

- na základě vytváření modelových situací v tréninku (například průpravná hra 3na3 na 4 branky)
- díky získaným herním zkušenostem – ověření, co funguje a co ne
- z videoanalýzy či ukázání jiného řešení na tabuli

Schopnost číst hru neboli předvídat její vývoj nebo řešení spoluhráče či protihráče předurčuje hráče k výrazné výhodě oproti ostatním. Díky postupnému chápání skupinové a týmové

taktiky dokážou zároveň hráči šetřit síly a lépe zvládat utkání kondičně na velkém prostoru.

ROZDĚLENÍ SKUPINOVÝCH ČINNOSTÍ ÚTOČNÉ:

- rozhodování s možností volby
- jednání hráčů pod časoprostorovým tlakem
- otáčení hry na „slabou“ stranu
- hry v různém počtu hráčů – přečíslení, podčíslení, stejný počet

■ hry s větším počtem branek
OBRANNÉ:

- pohyb hráčů v jednotlivých řadách (potřebné vzdálenosti od sebe)
- zabraňování kolmým přihrávkám soupeře
- bránění hráčů a prostoru – pozíční hra
- zdvojování
- stlačování obrany do těžiště hry
- zajišťování hráče s míčem nebo prostoru

Pozn: Zařazovat do tréninku cvičení a hry PRO. ▶▶

TRÉNINKOVÉ MODELY

HERNÍ CVIČENÍ 1

Věková kategorie:

U12 – U14

Zaměření cvičení:

rozhodování, rychlost reakce, ovládání míče

Slovní popis:

Čtveřice útočníků si vybírá vhodný moment pro rychlé vedení míče skrz čtverec. Pokud se mu podaří míč převést, pokračuje i nadále jako útočník, pokud ztratí míč, stává se obráncem. Hlídat aktivitu útočníků a jejich časté pokusy o procházení.

Varianty:

např. ubrat obránce

HERNÍ CVIČENÍ 2

Věková kategorie:

U12 – U14

Zaměření cvičení:

vedení míče, obcházení

Slovní popis:

Útočníci vedou míč současně k protější brance. Středový hráč střelí, krajní dělají obrat a snaží se o obejití obránce a zakončení do branky.

Varianty:

pro krajní hráče možné použít malé branky nebo velké s brankáři

PRŮPRAVNÁ HRA 1

Věková kategorie:

U12 – U14

Zaměření cvičení:

řešení přečíslení a podčíslení

Slovní popis:

Tým červených má přečíslení uprostřed hřiště a modrý tým má navíc dva krajní nahrávače.

Varianty:

upravit velikost hřiště

PRŮPRAVNÁ HRA 2

Věková kategorie:

U12 – U14

Zaměření cvičení:

driblink, zakončení, spolupráce, přepínání

Slovní popis:

Tým uprostřed začíná útočit na jednu z branek, a pokud vstřelí gól, vbíhají hráči znovu do střední zóny, kde dostávají další míč a útočí na druhou branku. Pokud gól nepadne, přecházejí do role obránců a úspěšný obranný pokračuje jako útočný.

TOČNÁ TO NEVZDÁ, POTÍŽE BERE JAKO VÝZVU

KLUB Z JIŽNÍHO OKRAJE PRAHY PO DVOULETÉ PAUZE OBNOVIL ČINNOST A TEĚ VĚŘÍ, ŽE ZNOVU NASTARTUJE I MLÁDEŽ

Nacházejí se v nezáviděníhodné a zdánlivě patové situaci, navíc mají svázané ruce. Tradiční klub z jižního okraje Prahy TJ TOČNÁ totiž kvůli tomu, že pozemky s jeho hřištěm patří čtyřem různým majitelkám, přišel před časem o mládež. A na dva roky dokonce i o A-mužstvo, čímž byl nucen ukončit činnost. Spory se i díky zásahu městské části částečně urovnaly, ale smlouva, která klubu umožňuje areál využívat, platí vždy jen na rok. To vedení znemožňuje žádat o dlouhodobější granty a zároveň ho vystavuje existenční nejistotě. Přesto Točenští nic nevzdávají a dál dělají vše pro to, aby klub opět disponoval mládeží.

Počátky fotbalu v Točné sahají až do roku 1925, kdy skupinka místních začala hrát na tzv. Beranově louce. Neměli však žádné organizované vedení a hráči nebyli registrováni, a tak se kopolalo jen pro zábavu. Až 8. července 1934 se konala první schůze, na níž byl oficiálně založen SK Točná. Prvním zápasem, který odehrál, bylo rovnou prestižní derby s Cholupicemi, které skončilo vítězstvím rivala 3:1.

ČTYŘI MAJITELKY

Když už se oddíl nadechoval k rozmachu, přišla válka a SK Točná musel přerušit činnost. Nucenou přestávku ukončil až rok 1943, kdy se mužstvo mužů přihlásilo do tehdejší soutěže okrsku Zbraslav. O sedm let později se klub přesunul z pozemku Amerika na bývalé Kosinovo pole, tedy k dnešní ulici Ke Spálence, kde působí dodnes. Klub se stabilizoval a rozrůstal. Po připojení obce k Praze změnil název na TJ Točná a postoupil až do I. B třídy. Uspořádal několik zimních turnajů a díky místnímu rodákovi, režisérovi a scenáristovi Karlu Pechovi, se dokonce objevil v televizním doku-

mentu Sázíme stromy z konce 70. let. Z této doby, konkrétně z roku 1980, pak pochází i poslední zápis z klubové kroniky.

Igor Kačeňák

Trenér Jaroslav Tesaf

TJ TOČNÁ

Rok založení:	1934
Vývoj názvu klubu:	SK Točná, TJ Sokol Točná, TJ Točná
Úspěchy:	účast v I. B třídě
Současnost:	III. třída, skupina A
Počet týmů:	jeden mužský (III. třída, skupina A)

Jaká je současnost? Kvůli komplikované situaci ohledně vlastnictví pozemků, na nichž leží klubový areál, zamračenější... „Pozemek je v soukromých rukou. Dřív ho vlastnil pán, který byl točenskému fotbalu nakloněn a za symbolický poplatek nám ho pronajímá. Patřily mu tři čtvrtiny, čtvrtina pak jeho sestře. Před pěti lety ale ten pán zemřel,“ zasvěcuje do situace sekretář Petr Městka, který ve vedení působí společně s předsedou Zdeňkem Kotyzou, místopředsedou Martinem Klepišem a členy výboru Igorem Kačeňákem a Jaroslavem Syříštěm.

Pozemky momentálně připadají čtyřem majitelkám. Ty stanovily podmínky pronájmu, které byly pro vedení neakceptovatelné. Šlo totiž o miliony korun a ty klub zkrátka nemá. „Ještě jeden rok jsme s mužstvem starších žáků odehráli v azylu v Modřanech, které nám vyšly vstříc. Pak mládež ukončila činnost. Hráči šli na hostování, stejně jako muži. Pak oba týmy ukončily činnost,“ přibližuje sekretář, jak fotbal na Točné před sezonou 2014-15 zanikl.

ODCHOVANCÍ SE VRACEJÍ

Mezitím se však rozjela vyjednávání mezi městskou částí Praha 12 a majitelkami pozemků, které s vedením klubu přestaly komunikovat. „Výsledek byl ten, že před sezonou 2016-17 došlo k dohodě o pronájmu mezi městskou částí a majitelkami pozemku. Ta stanovuje, že máme právo užívat hřiště i zázemí. Obnovili jsme tedy činnost mužstva mužů, protože ti měli zájem se sem vrátit,“ prozrazuje Petr Městka, ale jedním dechem dodává, že zmíněná smlouva je uzavřena na dobu neurčitou s výpovědní lhůtou na jednu soutěžní sezonu. „To nám pochopitelně svazuje ruce.“

Zatímco A-tým už v Točné opět funguje a momentálně se pohybuje ve střední tabulce III. třídy skupiny A, restart mládeže je komplikovanější. „Dát dohromady nějakých patnáct dětí, abychom mohli mužstvo přihlásit do soutěže, je problém. I proto, že v našem okolí je hodně klubů s fungující mládeží. Cholupice, Modřany, Libuš, Tempo, Dolní Břežany,“ vypočítává sekretář. ➔

BEZ MLÁDEŽE, ALE S HŘIŠTĚM PLNÝM DĚTÍ

I když TJ Točná nemá mládež a pozemky s hřištěm nejsou v jeho vlastnictví, je v areálu ulice Ke Spálence poměrně živo. V obci je totiž jediným venkovním sportovištěm, do něž má přístup široká veřejnost, a tak se sem ti nejmenší chodí aktivně vyblbnout. Představitelům klubu to nevádí, naopak. Děckám dávají k dispozici i míče a branky, a tak tu caparti, byť nejsou členy klubu, mohou poprvé přičichnout k fotbalu.

Problémy ohledně pozemků v areálu ulice Ke Spálence vyřešila městská část smlouvou, která fotbalistům Točné umožňuje zde trénovat i hrát. „Ale smlouva není uzavřena na dobu určitou, například na pět až deset let. Tím pádem nemůžeme požádat o grant třeba na nový trávník, protože ten vyžaduje minimálně pětiletou smlouvu,“ vysvětluje člen vedení Igor Kačeňák. Práce v areálu jsou tak omezeny na základní údržbu. „Vše probíhá svépomocí za asistence hráčů a současných i bývalých členů. V rámci těchto brigád jsme vytvořili novou kabínu pro rozhodčí, opravili jsme domácí šatny, rozvody vody či prožezání hřiště,“ vypočítává Martin Klepiš.

Právě hřiště je ve velmi solidním stavu. „Určitě bychom si ho dokázali představit ještě lepší. Ale vzhledem k podmínkám, za kterých nemůžeme žádat o dotace a máme omezené finanční prostředky, tak je to asi maxi-

um, jakého jsme schopni dosáhnout,“ myslí si sekretář Petr Městka.

Co se financování úprav a oprav týče, vedení se může částečně opírat o podporu místních obyvatel. „Jsou fotbalu nakloněni, takže nějaké příspěvky nám dávají, za což jsme pochopitelně vděční. Pokud je šance sáhnout si alespoň na nějaké provozní granty, tak o ně žádáme, a dílem přispívají i hráči. Zkrátka peníze se hledají, kde se dá, a věřím, že areál se nám daří udržovat na solidní úrovni.“

TJ Točná sice nemá mládež, po místním hřišti se však pravidelně prohání mnoho capartů. Je totiž jediným veřejnosti přístupným sportovním pozemkem v obci. „Mohou sem všechny děti. Když sem přijdete za dobrého počasí, běhá tu i třicet dětí. Poskytujeme jim míče, k dispozici mají i branky, které pochopitelně opatřujeme protizávažím, aby se ne převrátily,“ líčí Igor Kačeňák.

STADION TJ TOČNÁ

Název:	Areál TJ Točná
Adresa:	Ke Spálence, Praha 4, 143 00
Dopravní spojení:	tři minuty chůze od autobusové zastávky Točná (linky 113 a 341)
Počet hřišť v areálu:	jedno travnaté, jedna travnatá tréninková plocha

Děti mohou využít jak hlavní hřiště, tak malou tréninkovou plochu. „Je travnatá a díky sponzorům i osvětlená. Vybudovali jsme ji, abychom

v zimě, když je sníh a bláto, nemuseli trénovat na velkém hřišti a nezničili ho. A i na ni má přístup kdokoliv,“ uzavírá Martin Klepiš.

Dostat do Točné znovu mládež však vedení bere jako velkou výzvu. „Rozdáváme letáčky ve školách, pořádáme nábor, ale o moc víc toho dělat nemůžeme. Děti sem přijdou, jenže jsou to skupinky od pěti let třeba do čtrnácti a z těch mužstvo, které by hrálo soutěž, nesložíte. Navíc to mnohdy není o dětech, které by sem možná chtěly, ale často i o rodičích. Když má někdo za domem hřiště Cholutic nebo Modřan, přihlásí dítě tam a nebude s ním jezdit až na Točnou,“ krčí rameny Igor Kačeňák.

I tak jsou v klubu na založení mládežnického týmu připraveni. „Personální obsazení i podmínky k tréninku, tedy umělé osvětlení, máme. Navíc nadále prosazujeme přístup, který se nám osvědčil. Spočívá v tom, že si u nás vždy zahrály všechny děti bez ohledu

na jejich dovednosti, nijak jsme je ne-seletovali. Brali jsme to tak, že hlavní je, aby se hýbaly a získaly nějaký vztah ke sportu,“ láká sekretář.

Pozitivní energii a víru v lepší zítky mohou na Točné čerpat i z toho, že odchovanci klubu si k němu udrželi vztah. Důkazem je fakt, že ti, kteří se tu proháněli v kategorii starších žáků, se už coby dorostenci či dospělí na Točnou vrátili a dnes kopou za A-tým. „Dochází tak k jakési generační návaznosti. V jednom mužstvu působí jak pětáctiřičtí, tak sedmnáctiletí kluci. Promítá se to i na výsledcích, které jsou v aktuální sezoně lepší než třeba na jaře.“

MASOPUSTNÍ PRŮVOD

Zajímavou klubovou aktivitou je tradiční masopustní průvod. „Za po-

slední roky se nám podařilo navýšit počet lidí, kteří se ho aktivně účastní. A nejsou to jen místní obyvatelé nebo hráči, jezdí sem třeba i z Písnice nebo z Modřan. Když vidíme, že v průvodu není dvacet lidí, ale možná i osmdesát, dělá nám to velkou radost,“ popisuje Petr Městka.

Jak takový masopustní průvod vlastně vypadá? „Jde se s hudbou v maskách od baráku k baráku a za symbolický příspěvek nebo pohoštění se zahraje písnička na přání. Trvá to od rána do večera a obejde se celá Točná, což je i poměrně fyzicky náročné. Je to věc, která není spojena jen se sportem, ale i s tradicemi,“ nastiňuje místopředseda Martin Klepiš.

V době, kdy klub ukončil činnost, stálo vedení před rozhodnutím, zda

má v čím dál populárnějším průvodu vůbec pokračovat. „Nechtělo se nám tu tradici porušit a dnes jsme za to rádi. Někteří starousedlíci nám říkali: My už jsme si mysleli, že nepřijdete, a jsme hrozně rádi, že jste to udrželi. To byl jeden z impulzů, proč ve fotbale vlastně pokračovat,“ líčí sekretář.

V řadě pražských klubů sní o tom, že budoucnost přinese rozmach a vztup. Na Točné do daleké budoucnosti vzhledem k nejisté současnosti ani koukat nemohou. „Věříme, že za nějakých pět deset let tu TJ Točná pořád bude. Ideálně i s fungující mládeží. Rádi bychom se nacházeli ve stavu, při kterém budeme schopni doplňovat A-tým členy mládeže,“ shodují se pánové z vedení. „A určitě se snah o její znovuzaložení nevzdáme.“

Zázemí na Točné není bůhvíjaké.

Z vlaječek dýchá historie.

Chtělo by to rekonstrukci, ale nejde to...

PŘIJĎTE NA DRINK OD VOŇAVKY

OBRÁNCE CÉČKA SPOJŮ JAN MUSIL DĚLÁ ZA BAREM A JEHO VELKÝMI KONÍČKY JSOU HOKEJBAL A POKER

Od fotbalu si hned dvakrát dal dlouhou pauzu, ale pokaždé se k němu vrátil. Nejdřív do mateřského Rapidu Malešice, za který JAN MUSIL kopal už od přípravky, aktuálně pak do klubu TJ Spojie, v němž se stal součástí nově založeného C-týmu. A přestože se musí sžívat s novou pozicí pravého obránce, kterou nikdy nehrál, je tu nadmíru spokojený. Kromě fotbalu se už dlouhé roky věnuje i hokejbalu a jeho velkým koníčkem je poker. A když budete chtít, můžete si od něj nechat namíchat drink. Stačí zajít do vršovického podniku Milá tchyně, kde dělá barmana.

S fotbalem začínal v šesti letech v Malešicích. Logicky, v Rapidu totiž tehdy působil jeho táta, někdejší ligový brankář Sparty či Hradce Králové. „V době, kdy jsem nastoupil do přípravky, ještě chytal. Pomohl k postupu do přeboru a časem tam začal trénovat,“ připomíná. „Já v Rapidu vydržel do nějakých čtrnácti let, ale pak jsem skončil. Trenéři totiž chtěli, abych stejně jako táta chytal. Ale mě to nebavilo. A ani mi to moc nešlo, hrál jsem pravou zálohu. Prostě klasický Beckham,“ směje se.

POD VEDENÍM TÁTY

Od fotbalu si Jan Musil dal na čtyři roky pauzu. Bez sportu však nezůstal, až tehdy totiž hrál i hokejbal. A v osmnácti se vrátil i k fotbalu. „Šel jsem zpátky do Rapidu. Ve starším dorostu, který tehdy už trénoval táta, měli málo hráčů, tak jsem šel vypomocet. Ale bylo to jen na jednu sezonu,“ vzpomíná na roční epizodu, po níž se s malešickým klubem rozloučil definitivně.

Jeho druhý návrat k fotbalu proběhl teprve nedávno, letos v létě jej kamarádi zlanarili do nově založeného céčka Spojů. Poměrně dlouhá pauza se na kondici Jana Musila nijak zásadně neprojevila, udržoval se totiž nejen díky hokejbalu, ale i malému

fotbalu – už od roku 2009 hraje Hanspaulskou ligu za klub GP Rangers. Zatímco za něj chytá, ve Spojích ho ze záložníka přeškolili na pravého obránce.

Jak sám přiznává, s novou pozicí se teprve sžívá. „Vůbec jsem netušil, jak se to hraje,“ usmívá se. „Už se to začíná lepšit, ale je to na mě dost běhavý post. Naštěstí proti nám nehrají tak rychlí soupeři, jsou to spíš starší věkové kategorie, jeden tým měl věkový průměr snad pětadvacet let,“ upozorňuje a taktně popisuje úroveň III. třídy: „Je to... zajímavá soutěž.“

Ač je C-tým Spojů teprve v plenkách a ani nepořádá tréninky, Jan Musil netají, že by si se spoluhráči rád vyzkoušel vyšší soutěž. „Myslím, že druhá třída by pro nás byla ideální. Ale žádné konkrétní cíle si nedáváme. Já osobně jsem v první řadě rád, že mě to ve Spojích baví. Dokonce mě až zaskočilo jak moc.“

Ještě víc však Jan Musila baví zmíněný hokejbal. S ním začínal rovněž v Malešicích. „Tenkrát tam ještě bylo hokejbalové hřiště a zakládal se nový mládežnický tým. Měl hodně originální

bale. „Neumím padat. Jakmile do mě při souboji někdo strčí, tak prostě nespadnu,“ směje se. „Dá se to brát jako výhoda, ale občas by asi pomohlo, kdybych to neustál.“

CHTĚL HO ZABÍT

Jan Musil se živil jako barman, loni „přestoupil“ z Popocafepetlu do útulného podniku Milá tchyně ve Vršovcích. „Práci za barem jsem si našel jako přivýdělek k vysoké škole, studoval jsem na zemědělské univerzitě. Tam jsem ale skončil a zůstal jsem jen u práce,“ přibližuje a dodává, že specifickou profesi si oblíbil. „Jsme malý podnik postavený na štamgastech. Ty, kteří sem chodí pravidelně, už dobře znám, vždycky pokecáme, je to tu moc fajn.“

Alkoholu, který kolem něj teče proudem, nepropadl. „My ani pít nesmíme. Tedy, neměli bychom... Samozřejmě že mě zákazníci občas pozvou na drink, ale vždycky jim říkám, ať mi dají čas třeba do půlnoci. Když si pak dám jednoho dva panáky, je to v pohodě,“ ujišťuje.

Barmanské „žonglování“ se sklenicemi prý nedělá. „Sice to doma trénuji, ale žádné triky tu po mně naštěstí nevyžadují. Stačí, když vím, jak se drinky připravují,“ tvrdí, ale jedním dechem dodává, že všech 88 drinků, které najdete v Milé tchyni na nápojovém lístku, v hlavě nemá. „Pomáhám si tahákem, který mám pod barem.“

Ingredience těch základních a nejprodávanějších však pochopitelně zná a při zmínce o Long Island Iced Tea pohotově vypálí: „Ten je oblíbený a líje se tam vlastně všechno. Vodka, gin, rum, tequila, triple sec, citronová

Honza v charakteristickém dresu céčka Spojů ve 3. třídě.

šťáva. Pak se to vyšejuje a na závěr dolije kolou," vyjmenovává s tím, že jeho nejoblíbenějším drinkem je Negroni. „To je gin, červený vermut a campari. Je to hořké, ale moc dobré.“

Vzhledem k tomu, že v práci bývá do dvou do noci, stává se občas svědkem konfliktů podnapilých hostů. „Naštěstí jich nebývá moc, ale zrovna nedávno se tu jeden docela nepříjemný odehrál. Nějaký člověk nás chtěl zabít, snažil se vykopnout dveře. Navíc tvrdil, že je šampion MMA, takže jsme se celkem báli. Vyřešili jsme to tak, že jsme se tu zamkli a zavolali policajty,“ popisuje krušné chvíle.

Opilý agresor se nezalekl ani mužů zákona. „Když přijeli, tak napadl i je. Nakonec se jim povedlo odvézt ho na záchytka a druhý den se nám přišel omluvit. Že prý normálně nepije,“ líčí,

ale upozorňuje, že na barmany si po bitce bažící individua běžně netroufají. „Všichni asi mají v hlavách, že na nás se nesahá.“

POKER VE VEGAS

Do života Jana Musila patří kromě fotbalu a hokejbalu i poker. „Vždycky jsem ho bral jako koníček číslo jedna. Dřív jsem ho hrával furt, teď, když je méně času, už se mu nevěnuji tolik, ale moc mě baví,“ hlásí a jako odkaz na své velké hobby ukazuje vytetované záhlaví karty na ruce.

Poker hrál jak online, tak klasický živý. „Ten častěji. Chodil jsem pravidelně do pokerových klubů, někdy i několikrát do týdne,“ přibližuje a doplňuje, že se účastnil i velkých turnajů. „Párkrát jsem byl na České pokerové tour, ale dříve do světa jsem neudělal. Stejně tak

nejsem díky pokeru milionář. Ale něco jsem vyhrál, myslím, že jsem v plusu.“ Blafování, které je nedílnou součástí oblíbené karetní hry, prý není nic pro něj. „Moc ho nepoužívám, ale patří ke hře a občas je potřeba. Rozhodně si nedělám image tajemného hráče. U stolu jsem vždycky za sebe, s protihráči si naopak povídám, beru to s nadhledem,“ charakterizuje se a netají, že by si rád zahrál v Las Vegas. „Chtěl bych zažít atmosféru tamních kasin. Ale tím, že se poker dá hrát celý život, tak na to mám ještě dost času,“ usmívá se fanoušek Dukly.

Dejvický klub mu přirostl k srdci ještě v dobách, kdy hrával druhou ligu. „Dukla tehdy na jaře měla vstupy na všechny domácí zápasy zdarma. S bráčkou jsme se nudili, tak jsme tam párkrát zašli a už nám to zůstalo. Občas

na žlutý balet zajdeme i teď. Nechodí tam moc lidí, takže tam máme klid. Pěkný výhled, klobása, pivo, prostě super,“ směje se Jan Musil, který už roky nosí nezvyklou přezdívku Voňavka. Tu mu přišli na hokejbalu ještě v době, kdy hrál za starší žáky. „Na soustředění jsme měli odchod na večeri a já se zeptal, jestli se ještě stihnou osprchovat. A zatímco jsem se sprchoval, všichni na mě venku čekali,“ přibližuje zrod Voňavky. „Ta přezdívka se přenesla i teď do Spojů, ale kluci to postupně zkrátili a teď už mi říkají jen Wu. Nejdřív Voňavka, pak Vůně, teď Wu...“

INZERCE

FSG SVOBODA
STEINFELD

Je čas na hokejbal, nebo poker?

JAN MUSIL

Věk: 25
Klub: TJ Spojé C
Post: pravý obránce

Nabízený drink je samozřejmě nealkoholický!

G Ó Ó Ó L !

GÓL, TO JE ÚŽASNÁ VĚC... PŘESNĚ TO ZPÍVÁ KAREL ŠÍP V PÍSNĚ JAROSLAVA UHLÍŘE A VLASTNĚ TÍM VYSTIHUJE EMOCE SÁLAJÍCÍ Z NAŠÍ KOLÁŽE SLOŽENÉ Z OSLAV NAPŘÍČ FOTBALOVÝM DĚNÍM V HLAVNÍM MĚSTĚ. DŮLEŽITÉ JE, ŽE SE RADOVAT UMĚJÍ VŠICHNI BEZ ROZDÍLU VĚKU ČI POHLAVÍ...

FOTENÍ: NA PRAŽSKÝCH FOTBALOVÝCH STADIONECH AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

**ATRAKTIVNÍ
WEB PFS**

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská

FootballMania

**NOVĚ OTEVŘENÁ FOTBALOVÁ SPECIÁLKA
PRO HRÁČE I FANOUŠKY.**

***Kopačky / Míče / Chrániče / Dresy
Tréninkové oblečení / Merchandising české
fotbalové reprezentace***

OTEVÍRACÍ DOBA:

Pondělí – Pátek 10.00–18.00 hodin

Komunardů 1039/39, Praha 7 – Holešovice, 170 00

Telefon: 226 232 194